

หนึ่งในสิ่งห้ศอรรถย๑แห่งเกาะไต้หวัน

หนังสือถอดดงค๑ความรู้

โครงการพัฒนาศึกษาภาพพ๑น้ำ

เครือข่ายคุณธรรมภาคอีสาน

กิจกรรมศึกษาดูงานแลกเปลี่ยนเรียนรู๑

ณ มูลนิธิพุทธอ๑อ๑น๑ประเทศไต้หวัน

ขง: สร๑าง

คณ

สร๑างชาติ

ศูนย์ส่งเสริมและพัฒนาศักยภาพคนดีเริงคุณธรรม (ศูนย์คุณธรรม)

สำนักงานบริหารและพัฒนาองค์ความรู้ (องค์การมหาชน)

ขยะสร้างคน คนสร้างชาติ

หนึ่งในสิ่งมหัศจรรย์แห่งเกาะไต้หวัน

หนังสือถอดองค์ความรู้

โครงการพัฒนาศักยภาพผู้นำ เครือข่ายคุณธรรมภาคอีสาน

กิจกรรมศึกษาดูงานแลกเปลี่ยนเรียนรู้ ณ มูลนิธิพุทธอื้อจ้อประเทศไต้หวัน

ISBN 974-94977-6-7

โดย เขาวลัษณ์ ทองชัยภูมิ

สมสกุล บุญกำพร้า

พิมพ์ครั้งที่ 1 เดือน กันยายน 2549

สิ่งพิมพ์อันดับที่ 15/2549

จำนวน 3,000 เล่ม

ผู้จัดพิมพ์เผยแพร่ ศูนย์ส่งเสริมและพัฒนาพลังแผ่นดินเชิงคุณธรรม (ศูนย์คุณธรรม)

สำนักงานบริหารและพัฒนาองค์ความรู้ (องค์การมหาชน)

เลขที่ 69/16-17 อาคารวิทยาลัยการจัดการ มหาวิทยาลัยมหิดล (CMMU)

ถนนวิภาวดีรังสิต แขวงสามเสนใน เขตพญาไท กรุงเทพฯ 10400

โทรศัพท์ 0 2644 9900 โทรสาร 0 2644 4901-2

www.moralcenter.or.th

*เอกสารเผยแพร่ของศูนย์คุณธรรม ห้ามจำหน่าย

เขาวลัษณ์ ทองชัยภูมิ

ขยะสร้างคน คนสร้างชาติ,--กรุงเทพฯ :

ศูนย์ส่งเสริมและพัฒนาพลังแผ่นดินเชิงคุณธรรม, 2549,

80 หน้า

1. ขยะ. I. สมสกุล บุญกำพร้า. II. ชื่อเรื่อง.

363.728

ISBN 974-94977-6-7

ผู้พิมพ์

บริษัท สไตล์ครีเอทีฟแฮ็ส จำกัด

32/152 ซอยรามอินทรา 65 แขวงจระเข้บัว เขตลาดพร้าว

กรุงเทพฯ 10230

โทรศัพท์ 0 2945 8051-6 โทรสาร 0 2945 8057

E-mail : stylecreative@yahoo.com

หนึ่งในสิ่งมหัศจรรย์แห่งเกาะไต้หวัน

ขง:สร้าง

คน

สร้างชาติ

บทนำ

ผมได้มีโอกาสไปร่วมศึกษาดูงานมูลนิธิพุทธฉือจี้ ณ ประเทศไต้หวัน ได้เห็นภารกิจมากมายของเหล่าอาสาสมัครในชุดน้ำเงินขาว ซึ่งมีทั้งภารกิจหลัก 4 ด้าน คือการกุศล การรักษาพยาบาล การศึกษา และวัฒนธรรม กับภารกิจอีก 4 ประการที่ดำเนินการควบคู่กันคืองานบรรเทาทุกข์ระหว่างประเทศ บริจาค ไช้กระดูก อนุรักษ์สิ่งแวดล้อม และงานอาสาสมัครชุมชน

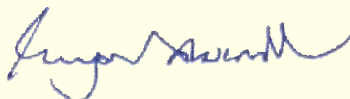
ทั้ง 8 ภารกิจนั้น ล้วนเป็นสิ่งที่น่าชื่นชมทั้งสิ้น ทำให้ได้เห็นว่างานอาสาสมัครที่ทำด้วยใจหรือที่เรียกกันว่า “จิตอาสา” นั้น เป็นสิ่งที่เติบโตองงามและพัฒนาไปไกลมากในหมู่อาสาสมัครของมูลนิธิพุทธฉือจี้ เป็นงานจิตอาสาที่สะท้อนความเป็น “พุทธ” ของเหล่าอาสาสมัครได้เป็นอย่างดี

ภารกิจหนึ่งที่เห็นว่า เป็นเรื่องที่ทำได้ไม่ยากสำหรับคนไทย ก็คือภารกิจ การแยกขยะ ซึ่งในบ้านเราจะดำเนินการ โดยคนกลุ่มหนึ่งซึ่งเป็นผู้หาเลี้ยงชีพ จากขยะ มีการแยกขยะตามมูลค่าของประเภทขยะที่แปรเป็นเงินได้เช่นกัน แต่ยังคงเป็นการแยกขยะที่ไม่ได้ทำด้วย “จิตอาสา” ยังขาดองค์ความรู้ในการดำเนินการ และที่สำคัญยังขาดจิตสำนึกในการทิ้งขยะ ซึ่งเป็นต้นทางของการก่อให้เกิดขยะนั่นเอง ทำให้เกิดปัญหาเรื่องสุขอนามัยและเป็นที่รังเกียจของคนทั่วไป

สารคดีพร้อมภาพประกอบเรื่อง “ขยะสร้างคน คนสร้างชาติ” คงจะพอจุดประกายให้เห็นถึงแนวทางในการดำเนินการแปรรูปขยะให้เกิดประโยชน์สูงสุดได้อย่างไร เพราะสภาพปัญหาสิ่งแวดล้อมของเมืองไทยนั้น ดูเหมือนจะเดินตามรอยประเทศไต้หวันอยู่ ปัญหาหลายลักษณะที่เกิดขึ้นกับไต้หวันมาก่อน ก็กำลังเกิดขึ้นกับเมืองไทยในปัจจุบัน

ดังนั้น การศึกษาแนวทางแก้ปัญหาสิ่งแวดล้อมอย่างเป็นระบบตั้งแต่ต้นทาง จนถึงปลายทางของไต้หวัน น่าจะเป็นอุทาหรณ์อย่างดีสำหรับนำมาประยุกต์เพื่อแก้ปัญหาของประเทศไทยได้ไม่มากนักน้อย

หวังว่าหนังสือเล่มเล็กๆ นี้คงจะเป็นประโยชน์ต่อผู้สนใจตามสมควร

(นายไพบุลย์ วัฒนศิริธรรม)

ประธานกรรมการ

ศูนย์ส่งเสริมและพัฒนาพลังแผ่นดินเชิงคุณธรรม

สำนักงานบริหารและพัฒนาองค์ความรู้ (องค์การมหาชน)

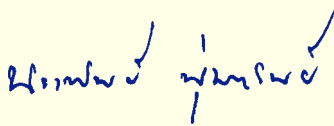
คำนำ

ศูนย์ส่งเสริมและพัฒนาพลังแผ่นดินเชิงคุณธรรม (ศูนย์คุณธรรม) สำนักบริหารและพัฒนาองค์ความรู้ (องค์การมหาชน) เป็นหน่วยงานที่มีภารกิจหลักในการเสริมหนุน เชื่อมประสาน เพิ่มพลังเครือข่ายองค์กรภาคี ตลอดจนการวิจัย และจัดการความรู้ เพื่อเสริมสร้างคุณธรรมในสังคมไทย

ศูนย์คุณธรรมได้จัดให้มีการทำวิจัยคุณลักษณะและกระบวนการปลูกฝังคุณธรรม จริยธรรมของประเทศต่างๆรวม 10 ประเทศ และ 1 ใน 10 ประเทศนั้นคือ ประเทศไทย โดยพระเดิมแท้ ชาวหินฟ้า จากการเผยแพร่งานวิจัยและการประสานงานกับมูลนิธิพุทฺธจิวี่ในประเทศไทยเพื่อเป็นแกนกลาง นำเครือข่ายคุณธรรมประเทศไทยไปศึกษาดูงานกิจกรรมการช่วยเหลือสังคม ของมูลนิธิพุทฺธจิวี่ในประเทศไทยได้วัน ส่งผลให้เกิดการต่อยอด และการขยายผลทั้งด้านการปฏิบัติงานด้านอาสาสมัคร และมีเอกสารเผยแพร่สู่สาธารณะ ซึ่งศูนย์คุณธรรมได้จัดพิมพ์เผยแพร่เรื่อง “จิตอาสา พลังสร้างโลก” โดย นายแพทย์อำพล จินดาวัฒนะ ผู้อำนวยการสำนักงานปฏิรูประบบสุขภาพแห่งชาติ ซึ่งได้รับความสนใจจากเครือข่ายจิตอาสาเป็นอย่างมาก

สำหรับหนังสือ “ขยะสร้างคน คนสร้างชาติ” เล่มนี้ เป็นผลจากคณะศึกษาดูงานที่ได้ไปสัมผัสแลกเปลี่ยนเรียนรู้อย่างใกล้ชิดในการดำเนินงานเรื่องขยะซึ่งเป็นอีกภารกิจหนึ่งของชาวเครือจิวี่ การนำเสนอเรื่องการแยกขยะด้วยจิตอาสาที่มีภาพประกอบจำนวนมาก จึงน่าจะเป็นประโยชน์ต่อผู้สนใจที่จะทำกิจกรรมอาสาสมัครด้านนี้ต่อไป

ศูนย์คุณธรรมขอขอบคุณ คุณสมสกุล บุญกำพัว และคุณเยาวลักษณ์ ทองชัยภูมิ ที่กรุณาเขียนและถ่ายภาพประกอบหนังสือเล่มนี้ ซึ่งจะเป็นประโยชน์อย่างยิ่งต่อผู้สนใจที่จะดำเนินการกิจนี้ต่อไป

(นางสาวนราทิพย์ พุ่มทรัพย์)

ผู้อำนวยการศูนย์ส่งเสริมและพัฒนาพลังแผ่นดินเชิงคุณธรรม
สำนักงานบริหารและพัฒนาองค์ความรู้ (องค์การมหาชน)

สารบัญ

ขง:สร้างคน ดนสร้างชาติ หนึ่งในสิ่งมหัศจรรย์แห่งเกาะไต้หวัน

ปฐมบท	8
ทำไมต้องเป็นพุทธนิจจีแห่งไต้หวัน	10
ทำไมต้องมาดูงานแยกขยะที่ไต้หวัน	12
สำนึกรักสิ่งแวดล้อม ต้องปลูกฝังในทุกวัย	16
สัมผัสโรงแยกขยะที่ไม่มีกลิ่นเหม็น	21
จิตอาสาต้องเริ่มแต่เด็ก	24
แยกขยะด้วยใจ เขากำกัันอย่างนี้	27
เมื่อชาวนิจจีแปลงขยะเป็นทุน	40
วัฒนธรรมการกินที่ช่วยลดขยะได้จริง	43
บทส่งท้าย	46

เจาะใจขง:งผล ผู้นำเครือข่ายคุณธรรมภาคีสาน

ภาคผนวก

นิจจี กลุ่มพุทธศาสนิกชนที่ควรรู้จักและชื่นชม	67
- รู้จักท่านธรรมจารย์เจ็งเหยียน	74
- ถ้าอยากรู้จักนิจจีเพิ่มขึ้น	78

ขง:สร้างคน คนสร้างชาติ

หนึ่งในสิ่งมหัศจรรย์แห่งเกาะไต้หวัน

ปฐมบท

การเดินทางไปทัวร์เกาะไต้หวัน นับเป็นสิ่งที่อยู่นอกสายตาของเรา เพราะเท่าที่ประสบการณ์และความรับรู้ของเรามีเกี่ยวกับเกาะไต้หวันนั้น คุณจะมีแต่ภาพที่ไม่ค่อยงดงามเท่าไรนัก ไม่ว่าจะเป็นเหล่าเหล่าเหล็มนของนักธุรกิจไต้หวันที่มาวดลวดลายไว้ในเมืองไทย การใช้กำลังตัดสินปัญหาของนักการเมืองไต้หวันที่จะกลายเป็นเอกลักษณ์ไปแล้ว หรือแม้แต่การถูกโดดเดี่ยวจากสหประชาชาติในเรื่องนโยบายจีนเดียว จะมีที่เป็นภาพลักษณ์ที่ติดอยู่อย่างหนึ่ง ก็คงเป็นเรื่องของความขยันขันแข็งของคนไต้หวันที่บุกเบิกการค้าขายไปต่างแดนแทบจะทุกประเทศทั่วโลก คนไทยเองที่เดินทางไปต่างประเทศ ถ้าบอกว่ามาจากไทยแลนด์ มักจะถูกหักทักว่ามาจากไต้หวัน (สำเนียงคำว่า “ไต้หวัน” ในภาษาอังกฤษ) อยู่ร่ำไป

แต่เมื่อได้มีโอกาสรู้จักกับมูลนิธิพุทธฉือจี้ในประเทศไทย รวมถึงการไปศึกษาดูงานที่มูลนิธิพุทธฉือจี้แห่งไต้หวัน ภายใต้การสนับสนุนจากศูนย์ส่งเสริมและพัฒนาพลังแผ่นดินเชิงคุณธรรมตามโครงการพัฒนาศักยภาพผู้นำเครือข่ายคุณธรรมภาคอีสาน เมื่อวันที่ 21-24 มิถุนายน 2549 ก็ทำให้ภาพของไต้หวันเปลี่ยนไป

เวลา 4 วัน 3 คืน บนเกาะไต้หวัน จึงเป็นเวลาอันมีค่ายิ่งในการเรียนรู้และซึมซับรับเอาสิ่งดีๆ ที่เกิดขึ้นบนเกาะใหญ่แห่งนี้ การศึกษาดูงานที่เรียกได้ว่าเข้มข้น ตั้งแต่ตีสี่ (ในบางวัน) จนถึงสามสี่ทุ่มทุกวันนั้นแม้จะเหน็ดเหนื่อยและไม่มีโอกาสช้อปปิ้งเช่นการไปศึกษาดูงานทั่วไปในต่างประเทศ แต่ก็เป็นเวลา ที่ทุกคนประทับใจและจะจดจำเพื่อนำไปถ่ายทอดต่อได้อย่างมีรู้สึก

อาคารที่ถั่ง
 อดานีโทรทัศน์ถ้ำอ้าง
 ซึงทุนสนับสนุน
 ส่วนหนึ่งมาจาก
 รางใต้ของโรงแกกขง
 ของมูลนิธิพุทธฉือจี้

ทำไมต้องเป็น

พุทธนิเวศน์อจีแห่งไต้หวัน

คำถามนี้ผุดขึ้นมาทันที ที่รู้ว่าจะต้องไปดูงานที่เกี่ยวกับขบวนการคุณธรรมของมูลนิธิอันยิ่งใหญ่แห่งนี้ที่ไต้หวัน ข้อมูลที่ได้รับมาจากหลายกระแสั้น โฆษกของมูลนิธิพุทธนิเวศน์อจีไต้หวันกล่าวในรายการสารคดี 1 ชั่วโมงเต็มทางช่องดิสคัฟเวอร์ที่พูดถึงมูลนิธิแห่งนี้ว่า มีสมาชิกอยู่ทั่วโลกถึง 10 ล้านคน และมีอาสาสมัครทั่วโลกถึง 1 ล้านคน แต่จากการบอกเล่าของอาสาสมัครอจีที่ติดตามไปดูแลคณะของเราตลอดการเดินทางนั้นเล่าให้ฟังว่า เฉพาะในประเทศไต้หวันนั้นมีสมาชิกอยู่ 6 ล้านคน และมีอาสาสมัครทำงานประมาณ 2 แสนคน เฉพาะที่ทำงานเก็บแยกขยะอย่างเดียวก็มีสูงถึง 5 หมื่นคนทั่วเกาะไต้หวัน

ภารกิจของมูลนิธิพุทธนิเวศน์อจีไต้หวันนั้น มีอยู่ 4 ด้าน เรียกว่า “งานมหาปณิธานสี่” คือการกุศล รักษาพยาบาล การศึกษา และวัฒนธรรม และยังมีภารกิจอีก 4 ประการที่ดำเนินการควบคู่กันไปคือ งานบรรเทาทุกข์ระหว่างประเทศ บริจาคไข่กระดูก อนุรักษ์สิ่งแวดล้อม และงานอาสาสมัครชุมชน ทั้ง 8 ภารกิจนี้ดำเนินไปควบคู่กัน จึงเรียกรวมกันว่า “หนึ่งย่างก้าวแปดภารกิจ”

การดูงานในครั้งนี้ นับเป็นครั้งที่ 5 แล้ว ที่ศูนย์คุณธรรมนำคณะดูงานจากประเทศไทยมาเยี่ยมชมกิจการของมูลนิธิพุทธฉือจี้ไต้หวัน โดยในคณะของเรามีจำนวน 58 คน ประกอบด้วย พระนักพัฒนา ผู้ทรงคุณวุฒิ ครู อาจารย์ ผู้เชี่ยวชาญ นักวิชาการ และผู้นำเครือข่ายแผนแม่บทชุมชนพึ่งตนเองภาคอีสาน และเจ้าหน้าที่ศูนย์คุณธรรม โดยมี ศ.ดร.ร.ต.อ.ปุระชัย เปี่ยมสมบูรณ์ อธิการบดีมหาวิทยาลัยเทคโนโลยีราชมงคลธัญบุรี พร้อมด้วยคณาจารย์และบุคลากรให้การต้อนรับและอำนวยความสะดวกแก่คณะดูงานทุกท่าน ทำให้ท่านเปรียบเสมือนหัวหน้าคณะดูงานในครั้งนี้ไปโดยปริยาย

คณะผู้ศึกษาดูงานกำลังฟังการบรรยาย
เรื่องการแข่งขันที่โรงแก๊ส-ชั้นจาง ซานกรุงไทเป

ท่านลักขโณ ผู้ที่ศึกษาขบวนการคุณธรรมในไต้หวันมากกว่า 5 ปี
 ร่วมเดินทางไปกับพวกเราในคณะนี้ด้วย
 เพื่อบรรยายทุกเรื่องราวดีๆ ของไต้หวัน

12

ทำไมต้องมา

ดูงานแจกขงะที่ไต้หวัน

เป็นอีกคำถามหนึ่ง ที่พวกเราคณะดูงานคราวนี้ถามกันเองอยู่ในใจ เพราะ
 ในกำหนดการเดิมนั้น เราจะได้ดูกิจการโรงแยกขยะเพียงโรงเดียวเท่านั้น แต่ด้วย
 เหตุบังเอิญหรืออย่างไรก็มิอาจทราบได้ ทำให้คณะของเรากลายเป็นคณะเดียวที่ได้
 มีโอกาสเยี่ยมชมโรงแยกขยะของมูลนิธิพุทธฉือจี้ไต้หวันถึง 2 แห่ง คือในวันที่ไปถึง
 ได้หัววันแรกและในวันที่จะลากลับทำให้ได้เห็นบรรยากาศที่แตกต่างกันและ
 ได้เห็นว่าการทำงานของเขาเป็นระบบระเบียบและมีประสิทธิภาพเพียงใด

คำถามที่ว่า เขาจัดฉากเพื่อต้อนรับผู้มาเยือนหรือไม่นั้น จะเป็นคำถามที่เขยไปเลยเมื่อไปถึงได้หัววัน เพราะตลอดเวลา 4 วัน ที่เราเยี่ยมชมศึกษาดูงานนั้น ต้องยอมรับว่าพวกเขาปฏิบัติต่อผู้มาเยือนด้วยมิตรไมตรีที่มาจากความตั้งใจจริงๆ ทุกแห่งที่เราไปเยือน เหล่าอาสาสมัครชาวฉือจี้ก็ล้วนทำงานในหน้าที่ของตนเอง เป็นปกติ โดยเฉพาะเมื่อได้พูดคุยกับเจ้าหน้าที่ของศูนย์คุณธรรมที่ได้มีโอกาสมาเยือนได้หัววันมากกว่า 1 ครั้ง ก็พูดเป็นเสียงเดียวกันว่า ทุกอย่างเหมือนกันกับที่เคยมาเห็นครั้งก่อน หากเป็นการจัดฉาก ก็นับว่าจัดฉากได้เป็นธรรมชาติที่สุด

ที่นี้ก็มาถึงคำถามข้างต้น ที่เป็นที่มาของหนังสือเล่มนี้ว่า

“ทำไมต้องมาดูงานแก่ของที่ไต้หวัน”

คงต้องย้อนประวัติศาสตร์ได้หัววันกันสักนิดหนึ่ง เพราะได้หัววันนั้นวาง ยุทธศาสตร์การพัฒนาของตัวเองไว้ด้วยการก้าวไปสู่ประเทศพัฒนาแล้ว โดยใช้ภาคอุตสาหกรรมนำหน้า และผลจากการพัฒนาอย่างก้าวกระโดดในรอบ 40 ปี ที่ผ่านมา ทำให้ไต้หวันเกิดโรงงานอุตสาหกรรมผุดขึ้นเป็นดอกเห็ด ประกอบกับยุทธวิธีการถ่ายโอนเทคโนโลยีจากประเทศที่พัฒนาแล้ว โดยเฉพาะสหรัฐอเมริกา มาเป็นฐานการผลิตที่สำคัญในประเทศ ทำให้ไต้หวันกลายเป็นประเทศที่เติบโตในอัตราเฉลี่ย 8 เปอร์เซ็นต์ต่อปีตลอด 35 ปี ที่ผ่านมา พลิกตัวเองจากประเทศยากจนกลายเป็นประเทศพัฒนาแล้วในเวลาไม่ถึง 40 ปี

สิ่งที่ตามมา ก็คือกากอุตสาหกรรมและมลพิษจากอุตสาหกรรมจำนวนมาก ทำให้สภาพแวดล้อมของไต้หวันต้องตกอยู่ในภาวะอันตรายอย่างไม่รู้ตัว และด้วยเหตุนี้เอง ท่านธรรมาจารย์จึงเขียนเห็นว่าโลกถูกทำร้ายมามากพอแล้ว ถ้าเรายังไม่หยุดทำร้ายโลก มนุษย์ก็จะกลายเป็นผู้ถูกทำร้ายเสียเองในเบื้องหน้า

ด้วยเหตุนี้ การรณรงค์ครั้งใหญ่จึงเกิดขึ้น การรักษาสภาพแวดล้อมถูกบรรจุให้กลายเป็นหนึ่งในแปดภารกิจสำคัญของมูลนิธิพุทธฉือจี้แห่งไต้หวัน เวลาผ่านไป 40 ปี เท่ากับการก่อตั้งมูลนิธิ ผลการปฏิบัติภารกิจอย่างเข้มข้น ทำให้สภาพแวดล้อมของไต้หวันดีขึ้นอย่างเห็นได้ชัด ความสำเร็จนี้ แม้แต่สหประชาชาติก็ยิ่งยกย่องในความมุ่งมั่นของประชาชาติไต้หวัน ที่มีมาตรการในการรักษาสภาพแวดล้อมดีเยี่ยมแห่งหนึ่งของโลก

การเก็บขยะ หรือคัดแยกขยะ จึงเป็นเพียงหนึ่งในภารกิจเพื่อการรักษาโลกของเราให้บอบช้ำน้อยลงนั่นเอง

บรรรยากาศการคัดแยกขยะที่โรงแยกขยะ-ชั้นจง

ความสำเร็จที่เห็น ไม่อาจปรากฏได้เพียงข้ามคืน แน่หนอนว่าจะต้องผ่าน ปัญหา อุปสรรค ความทุกข์ยาก และการแก้ปัญหา รวมถึงการวางนโยบายระยะยาว เพื่อสร้างคนรุ่นใหม่ที่มีใจสั่งแวดล้อม

ภาวะโลกร้อนในปัจจุบัน เป็นปรากฏการณ์ที่ธรรมชาติกำลังเตือนมนุษยชาติ ให้หันกลับมาทบทวนตัวเองได้แล้วว่า ขณะนี้มนุษย์รบกวนธรรมชาติมากเกินไป เสียแล้ว การแก้ปัญหาพร้อมกันทั้งโลก ดูจะเป็นสิ่งที่ไกลเกินเอื้อม แต่การแก้ปัญหา ที่ตัวเองนั้น หากมีจิตสำนึก ก็สามารถทำได้ทันที เมื่อทำได้อย่างเข้มแข็งและยั่งยืน แล้วก็สามารถขยายวงออกไปสู่ครอบครัว ออกไปสู่ชุมชน ออกไปสู่ท้องถิ่น และสู่ ประเทศชาติได้อย่างไม่ยากเย็น

นี่เองคือหลักการง่ายๆ ที่ได้หันใช้เป็นวิถีทางในการรักษาสภาพแวดล้อม และต่อสู้กับวิกฤตการณ์ต่างๆ ที่เกิดขึ้นตามมาหลังจากประเทศก้าวเข้าสู่สังคม อุตสาหกรรมเต็มรูปแบบ

ดังนั้น สิ่งที่เราจะได้เห็นต่อไปนี้ จะเป็นเครื่องยืนยันความสำเร็จในการ อนุรักษ์สภาพแวดล้อมของไต้หวันได้เป็นอย่างดี

สำนักรักสิ่งแวดล้อม

ต้องปลูกฝังในทุกวัย

“ชาวฉือจี้เป็นบุคคลที่ได้รับขนานนามว่าเป็นบุคคลที่ตื่นก่อนตะวัน ตะวันยังไม่ทันขึ้นชาวฉือจี้ก็ออกไปทำงานแยกขยะกันแล้วนะครับ มีตั้งแต่เด็กเล็กอายุ 4 ขวบเล็กที่สุด ไปจนถึงคุณยายอายุกว่า 101 ปีนะครับ ก็มาทำแบบนี้เหมือนกันทั่วเกาะไต้หวัน” เสียงจากอาสาสมัครฉือจี้ที่ทำหน้าที่ไถ่กำลังอธิบายถึงภารกิจของอาสาสมัครกว่า 50,000 ชีวิตที่อยู่ทิศตนให้กับโรงแยกขยะของมูลนิธิ

การปลูกฝังให้กับเด็กๆ นั้นเป็นเรื่องที่ทุกคนคงรู้ว่าเป็นเรื่องที่สำคัญ แต่ถ้าจะทำให้ได้อย่างชาวฉือจี้ ก็ต้องทำทั้ง 2 ทางคือ ในด้านการศึกษาที่ทำตั้งแต่เด็กเล็กก่อนเข้าวัยเรียน และต่อเนื่องไปจนถึงการศึกษาสูงสุด

และในขณะเดียวกัน ก็ต้องสร้างจิตสำนึกให้กับคนทุกวัยในครอบครัว เพื่อให้กิจกรรมการเก็บขยะกลายเป็นพันธกิจของครอบครัวไปโดยปริยาย

นี่คือภาพของถังแยกขยะ
 ที่ทำได้จริง ถังแยกขยะนี้
 จะพบเห็นได้ทุกที่ที่เป็น
 สถานีที่ราชการ หรือที่
 สาธารณะทั้งในไทเปและ
 ในเมืองอื่นๆ ในภาพนี้
 คือที่สถานีรถไฟไทเป
 ซึ่งเป็นสถานีรถไฟภายใน
 ประเทศ ระหว่างรอเครื่อง

เพื่อขึ้นไปเมืองฮวาเหล็งงน จากการสังเกต ชาวไต้หวันที่ทิ้งขยะ จะพิจารณา
 ก่อนทิ้งเสมอว่าสิ่งที่เขาจะทิ้งนั้นเป็นขยะประเภทไหน ในภาพจะแบ่งเป็นถังข้างมือสุด
 คือขยะโลหะ ถ่อมาทาขวดคือขวดแก้ว พลาสติค และกระดาษ ถังด้านขวานั้นเป็น
 ถังใส่ขยะสดทั้งที่รีไซเคิลได้และรีไซเคิลไม่ได้

ที่เห็นถังเป็นถังเล็กๆอยู่ด้านบนนั้น เป็นถังรองรับแบบเตอริ่งเก่าที่ไม่ใช้แล้ว
 ซึ่งในร้านสะดวกซื้อชื่อดังที่มีสัญลักษณ์เลข 7 นั้น จะมีถังรับแบบเตอริ่งหมดอายุ
 แล้วทุกร้าน

วิทยากรที่โรงแยกขยะให้ความรู้ว่า เฉพาะถ่านไฟฉายก้อนเล็กๆ ก้อนเดียว ถ้าสารเคมีรั่วลงน้ำก็ทำให้น้ำถึง 6 ตันหรือ 6 พันลิตรเสียหายได้ และถ้าตกลงดิน เพียง 1 ก้อน พื้นที่ 1 ตารางเมตรรอบก้อนแบตเตอรี่เก่านั้นจะปลูกอะไรไม่ได้ ไปถึง 1 พันปี

ถังแยกขยะที่พบในโรงพยาบาล
อวาทะเข็ญ ไม่มีตัวหนังสือ
ภาษาอังกฤษ แต่ก็มียูเอชเอช
เข้าใจได้ทันทีว่าเป็นถังใส่อะไร

ที่สถานีรถไฟ เมืองอวาทะเข็ญ
นอกจากพื้นจะสะอาดสะอาดแล้ว
จะเห็นถังขยะ 2 ใบตั้งอยู่ในมุมที่
พบเห็นง่าย ใบหนึ่งเป็นของสถานี
อีกใบหนึ่งเป็นของที่รัฐฯได้
แม้จะไม่มีภาษาอังกฤษกำกับแต่
สัญลักษณ์ขนาดใหญ่ก็ทำให้หา
ได้ไม่ยาก

น่าสังเกตว่า ขยะสดของเขาจะแทบไม่เห็นเลย เพราะเขามีวัฒนธรรมการกินอาหารที่ต้องกินให้หมดชาม จะเหลือแม้นิดหน่อยก็ไม่ได้ น่าจะมาจากพื้นฐานที่ในสมัยก่อน อาหารการกินของเขานั้นคงจะไม่อุดมสมบูรณ์

ถังแยกขยะที่สมณาราม เมืองฮวาเหล็งงน จ:โชก-ระ-ลอบพลาลติก แบบดุงปุงบ้านเรามาแขวนห้อง เมื่อเห็นดุงไหนเต็ม ก็มีดปากดุงแล้วเอาดุงใหม่มาลวมได้เลย

แต่ถึงแม้ปัจจุบันจะมีพอกินแล้ว เขาก็ยังยึดถือค่านิยมนี้อย่างเหนียวแน่น ดังนั้นหากทานไปเยือนได้หวัน สิ่งหนึ่งที่จะต้องระลึกไว้เสมอก็คือ ข้าวทุกจาน อาหารทุกอย่าง อย่ากินทิ้งขวาง...เพราะคนได้หวันถือว่าเป็นมรยาทที่ไม่ดี

คตินี้ยังขัดกับคตินิยมในบ้านเรา ที่ถือกันว่าถ้ากินข้าวเกลี้ยงจานจะไม่ใช่มือดี ซึ่งน่าจะได้ทบทวนและสร้างค่านิยมใหม่กันได้แล้ว เพื่อให้สอดคล้องกับการใช้ทรัพยากรให้เกิดประโยชน์สูงสุด

20

ภาพศิลปะประติมากรรมนี้ต่างที่สนามบินไทเปเช่นกัน ที่ขึ้นบนก่อนเข้าสู่ประตูขึ้นเครื่อง จะเป็นโถงจوارสำหรับตู้โดยสารนั่งพัก ที่ผนังของโถงนี้ จะติดภาพศิลปะประติมากรรมนี้เป็นจำนวนมาก เห็นที่แรกนึกว่าเป็นนิทรรศการภาพเขียนของศิลปินมีชื่อ แต่เมื่อเข้าไปดูใกล้ๆ กลางเป็นผลงานของเด็กนักเรียน ที่เขาจัดประกวด แล้วเอาผลงานที่ดีเด่นมาติดให้ชมกัน สิ่งที่เขาทำนั้นคือการประติมากรรมภาพเขียนจากกระป๋องน้ำอัดลมมานานานชนิด เอามาตัดเป็นชิ้นเล็กชิ้นน้อย แล้วเอามาปะติดหรือต่อกั้วงนมุด เพื่อให้เป็นรูปคล้ายกับงานดอลลาจที่เด็กๆ บ้านเราก็ดึงจะเคยทำกัน ของเราจะทำด้วงกระดาษ แต่ที่ไต้หวันใช้กระป๋องน้ำอัดลมทั้งหมดประโงธณ์แล้วมาสร้างมูลค่าเพิ่มได้อย่างน่าชื่นชม

นี่คือช่องทางหนึ่งในการสร้างมูลค่าเพิ่มให้กับขยะในแนวทางของไต้หวัน

ลัฒพัลโรงแงกชง: ท่ไม่ม็กล่นเหมม่น

“เรวจะไปดูโรงแงกชงะท่ช่นจงแล้วเรวก็จะไปทวนชวท่ช่นดว้ย แดร์บรองไม่เหมม่นะครบ ไม่ตองก้งวล บงท่พอพูตถ่งชงะเรวก็เกดควมรูกอกอื่กเบบหน่งเพระเรวเห็นมจกท่บ่นเมองชงเรว แดชองฉอจ้จะเบนอื่กเบบหน่งะครบเรวชวไปเรวก็จะมีควมสุข” คุณสุชน ล่นประจกคณเชญชวน

แล้วล่งเรวท่ได้พบหล่งจกลงจกรถก็คอรอยย่ม เลยงเพลงรื่องต้อนรับและกรไหวทกทชยท่ย่มย่มแ่มไล แมชวจะต้อนรับเรวท่โรงอชรช่งดูเหมม่นจะเบนห้องอเนกประสงค แต่ทุกคณก็ไม่ได้ลัฒพัลล่นท่ไม่พงประสงคแต่อย่งใด

กรต้อนรับองออบอ่นเมอแรกเจออน
ท่โรงแงกชง-ช่นจง กรุงไทเป

คณะครูงานกำลังเยี่ยมชมอาสาสมัครปฏิบัติงานในโรงแยกขยะชั้นจ้ง
ทุกคนทำงานอย่างมีความสุข และไม่มีใครได้ค่าตอบแทน เพราะทุกคนมาด้วย
ใจจริงๆ ตลอดเวลาที่เดินชมนับชั่วโมงไม่ได้กลิ่นขยะ เคล็ดลับก็คือ ขยะทุกชิ้น
ก่อนนำมาส่งโรงแยกขยะอาสาสมัครจะต้องล้างทำความสะอาดมาแล้วเท่านั้น
ถึงจะส่งมาที่นี่ได้

จิตอาสา

ต้องเริ่มแต่เด็ก

นอกจากการปลูกจิตสำนึกให้กับทุกเพศทุกวัยแล้ว บทพิสูจน์ว่าจิตสำนึกนั้นเกิดขึ้นแน่แท้แล้ว การปฏิบัติคือขั้นตอนที่จะต้องเกิดการกระทำ คือการทำในสิ่งที่จิตสำนึกรู้สึกว่าเป็นเรื่องที่ต้องทำ หรือจะเรียกอีกนัยหนึ่งก็คือ “จิตอาสา” นั้นเอง

จิตอาสาต้องเริ่มตั้งแต่วัยเด็ก จึงจะเป็นพลังที่เข้มแข็ง และยั่งยืน

เราจึงได้เห็นภาพเด็กๆ ไม่ว่าจะอยู่ในโรงเรียนประถม โรงเรียนมัธยม ต่อเนื่องไปจนถึงนักเรียนพยาบาล นักศึกษาแพทย์ ต่างได้รับการอบรมและปลูกฝังให้มีจิตอาสาอย่างต่อเนื่อง และเข้มข้นขึ้นตามวัยที่เพิ่มขึ้น

เด็กที่เห็นในภาพนี้ คือกลุ่มเด็กโรงเรียนประถมพุทธนิเวศน์ ที่ถึงเวลาเข้าเวรทำความสะอาดสวดภาวนาเก็บบริเวณโรงเรียน แต่ละคนจะหาผ้าคาดปากของตัวเองมาจากบ้าน (สังเกตุสีผ้าคาดปากจะไม่เหมือนกัน) ซึ่งเป็นการปลูกฝังให้รู้จักป้องกันตนเองก่อนเสมอ พวกเขาจะรู้หน้าที่และเต็มใจทำความสะอาด และทำด้วยความตั้งใจ งานที่ทางโรงเรียนมอบหมายให้ก็จะ: มีตั้งแต่ กวาดพื้น ถูพื้น เก็บขยะ เก็บเศษใบไม้เป็นต้น

นี่เป็นกิจวัตรที่พบเห็นทุกเช้าที่สมณาราม มิเพียงงแต่เศษขยะเท่านั้น เศษใบไม้ที่ร่วงหล่นในสมณารามทุกชิ้น ล้วนเป็นสิ่งที่มิดำ ใบไม้ทุกใบเมื่อปลิดตัวเองแล้วก็ยังใช้ทำปุ๋ยได้ ที่นี้จึงเก็บใบไม้ทุกใบที่ร่วงหล่นไปทำปุ๋ยชีวภาพ ตามแนวทางเกษตรอินทรีย์ที่ไรสารพิษอย่างสิ้นเชิง

แกกขง-ดิวงใจ

เขาทำกันอง่างนี้

เมื่อเราได้เข้าไปดู เหล่าอาสาสมัครนับร้อยชีวิตที่กำลังง่วนอยู่กับการคัดแยกขยะอยู่นั้น ต้องเล่าให้ฟังก่อนว่า อันดับแรก โรงแยกขยะที่เข้าไปดูเป็นโรงงานเพดานสูงก่อสร้างด้วยโครงเหล็กที่แข็งแรง ถาวร เสมือนเป็นคลังสินค้าอุตสาหกรรมดี ๆ นี่เอง

ถัดมา สิ่งที่เรียกว่าขยะทุกชิ้น ถูกคัดแยกประเภทและทำความสะอาดมาแล้ว ก่อนลำเลียงด้วยรถบรรทุกมาส่งที่โรงงานแห่งนี้ ดังนั้น จึงปราศจากกลิ่นที่ไม่พึงประสงค์มาระทบจมูกเลย จะได้กลิ่นอยู่บ้างก็เป็นกลิ่นคล้ายน้ำยาที่ใช้ในโรงพยาบาลเสียมากกว่า

ต้นทางที่มาของขยะเหล่านี้ก็จะเริ่มต้นจากบรรดาอาสาสมัครชาวฉือจี้ที่มีกระจายอยู่ทั่วเมือง จะทำการตระเวนเก็บขยะตามแหล่งต่างๆ มาทำการล้างทำความสะอาด แล้วรวบรวมเพื่อรอการลำเลียงมาส่งยังโรงแยกขยะ ซึ่งแล้วแต่ความสะดวกของแต่ละคน

บางคนอาจจะนำมาส่งด้วยตัวเอง เช่นหนุ่มใหญ่บนานงนี้

บางคนอาจจะระ-ดวกใช้รถมอ-เตอร์ไซด์ เช่นสาวน้องนางนี้

ถ้าเหลือกำลังที่จะขนมาเอง ก็ต้องรอรถจากมูลนิธิมารับเอาไปแบบคุณป้าคุณนี้

เมื่อขยะเหล่านั้นลำเลียงด้วยรถบรรทุกเล็กมาถึง ก็จะขนย้ายมาลงไว้ตามพื้นที่ที่จะมีป้ายระบุชัดเจนว่าช่องไหนเป็นขยะอะไร เช่น กระป๋องน้ำอัดลม ขวดพลาสติก ตลับเทป ซีดี หนังสือ เสื้อผ้า ขวดแก้ว หลอดไฟ เครื่องใช้ไฟฟ้า เป็นต้น

ในภาพ รถบรรทุกจะกำลังกองเข้าจอดในช่องที่กำหนดให้ตรงกับขยะที่ขนมาจากจุดต่างๆ ทั่วกรุงเทพฯ

การแยกขยะในความหมายที่เราทำ และเราได้มาเห็นนั้น ก็คือการเอาขยะแต่ละประเภทมาแยกส่วน เพื่อคัดเอาส่วนที่เป็นโลหะประเภทเดียวกันแยกออกมา เช่นอลูมิเนียม ทองแดง หรือส่วนที่เป็นพลาสติก ก็จะแยกเอาพลาสติกประเภทเดียวกันออกมารวมกันไว้เป็นส่วนๆ เพราะจะทำให้สามารถนำไปหมุนเวียนผลิตสินค้าใหม่ได้หรือที่เรียกว่า ขบวนการรีไซเคิล

เช่นการคัดแยกชิ้นส่วนของมีวนเทปบันทึกเสียง จะมีการแยกชิ้นส่วนออกไปเป็นกลุ่ม ตั้งแต่คนไขวกรูตัวจึงออกมาก่อนใส่ลงในกล่องที่ 1 ซึ่งเก็บเฉพาะ:สกรูเล็กๆเพียงอย่างเดียวง ถัดมาจะแกะเอาแกนพลาสติกสีขาววางในออกมาใส่กล่องที่ 2 แกนโลหะเล็กๆ ที่ดองกำกับเส้นเทปให้เดินเรียงบงกล่องที่ 3 ตัวยพลาสติก 2 ชิ้นที่ประกบกันอยู่เป็นกล่องที่ 3 และกล่องสุดท้ายเป็นกล่องใสเนื้อเทป ซึ่งเป็นส่วนที่ไม่ม่ราคา เพราะหางไม่ได้ก็จะนำไปทำลางอย่างถูกวิธีต่อไป

ส่วนขยะประเภทใดที่ยังสามารถซ่อมแซมได้ ก็จะผ่านเข้าขบวนการซ่อมแซมเพื่อนำไปจำหน่ายเป็นสินค้ามือสองอย่างร้านค้าสินค้ามือสองที่เราพบเห็นกันทั่วไปแถวคลองถมหรือได้สะพานพุทธของบ้านเรา

ที่น่าสนใจที่สุดก็คือ กระบวนการแยกชิ้นส่วนของขยะนี้เอง ที่เหล่าอาสาสมัครจะเน้นเป็นพิเศษ เพราะหากแยกชิ้นส่วนออกมาได้มากขึ้นเท่าไร นั่นหมายความว่า มูลค่าของขยะก็จะเพิ่มขึ้นเป็นเงาตามตัว

ดังนั้นจุดที่อาสาสมัครแยกขยะมารวมตัวกันมากที่สุด ก็คือในตำแหน่งของการแยกชิ้นส่วนนี้เอง ซึ่งในแต่ละพื้นที่ จะมีอาสาสมัครนั่งรวมกันเป็นกลุ่มกลุ่มละ 3-8 คน แบ่งหน้าที่กันทำอย่างขะมักเขม้น

ตลับแทปที่เป็นส่วนหนึ่งของพลาสติกดำที่แยกมารวมอยู่ในตุ้มนี้อีกกัน เพื่อนำไป
ขายให้กับโรงงานพลาสติก เพื่อหลอมรวมกันแล้วฉีดออกมาเป็นผลิตภัณฑ์
พลาสติกในรูปแบบอื่นๆ อีกครั้งหนึ่ง

การคัดแยกกระดาษเป็นอีกหนึ่งกรรมวิธีที่
พวกเราทำกันมาก เพราะเป็นกรรมวิธีที่
อาศัยความอดทนเป็นอย่างมาก มีความ
เพียรเป็นเลิศ แทบไม่น่าเชื่อว่าจะทำกัน
ได้ขนาดนี้ เริ่มด้วยการที่อาสาสมัคร
คนหนึ่งจะนำเอาหนังสือที่ต้องการ
คัดแยกมาฉีกออกทีละหน้าในขั้นตอนนี้
ก็เพื่อแยกกระดาษออกจากกัน

ในโรงงานกระดาษแห่งที่สองจะเห็นมี เครื่องตัดกระดาษขนาดกลางอยู่ / เครื่อง ซึ่งสามารถจะตัดเอา ลังกระดาษ หรือลวดเย็บ ด้ายเย็บเล่ม ที่เป็นอุปสรรคในการหนีออกจันทวม

อาสาสมัครคนที่สองก็จะแจกกระดาษที่ไม่เป็นหมึกมากนักไว้ทางหนึ่ง ถ้าเป็นหน้าสีหรือรูปภาพก็จะแจกไว้อีกทางหนึ่ง กระดาษกองที่แจกออกมากองแรกนั้น เขาก็จะบรรจุอัดด้วยกระดาษโกลาเนฟ: ขอบขาวที่ไม่เป็นหมึกพิมพ์ แจกไว้อีกกองหนึ่ง เหตุที่ต้องทำเช่นนี้ เป็นเพราะกระดาษที่ไม่เป็นหมึกพิมพ์ข้างใต้ราคาดีกว่ากระดาษที่มีหมึกพิมพ์

ด้วยเหตุที่ห้องใช้ความเพียรค่อนข้างสูง ในการนั่งตัดกระดาษด้วยกรรไกรทั้งวัน จึงพบแต่อาสาสมัครหญิง ที่ส่วนมากจะเป็นผู้สูงอายุ แม้แต่เป็นผู้พิการที่นั่งรถวีลแชร์ ก็ยังมีมานั่งตัดกระดาษเป็นการทำงานด้วยจิตอาสาเต็มเปี่ยม

ท่านธรรมชาติจารย์มีเหตุผลที่ชัดเจน ในความจำเป็นที่จะต้องช่วยกันอนุรักษ์ป่าไม้ไว้ ท่านได้ให้ตัวเลขจากการวิจัยอันน่าทึ่งว่า ถ้าเราเก็บกระดาษกลับมาใช้ใหม่ได้ 50 กิโลกรัม เท่ากับเราสามารถช่วยเหลือต้นไม้ 1 ต้น อายุ 20-25 ปี ไม่ต้องถูกตัดมาทำกระดาษได้

เขาคิดคำนวณออกมาว่าใน 1 ปี คนเราใช้กระดาษสิ้นเปลืองถึงคนละ 300 กิโลกรัม (โดยคิดจากทุกกิจกรรมในชีวิตประจำวันที่เกี่ยวข้องกับกระดาษทุกรูปแบบ) เท่ากับว่าปีหนึ่งเราก็ต้องตัดต้นไม้ไปประมาณ 6 ต้น แล้วเราอายุเท่าไรก็คูณเข้าไป ถ้าหากท่านอายุ 60 ปีเท่ากับใช้ต้นไม้ไป 300 กว่าต้นแล้ว พวกเราบางคนในชีวิตตั้งแต่เกิดมา ไม่เคยปลูกต้นไม้ใหญ่เพิ่มแม้แต่ต้นเดียว แล้วท่านที่ปลูกนะปลูกกันเท่ากับที่ท่านใช้ไปหรือเปล่า อันนี้เป็นเรื่องที่น่าคิด ในเมืองไทยก็คงจะมีแต่ดาบตำรวจวิชัยเพียงคนเดียวกระมัง ที่ปลูกต้นไม้มาแล้วกว่า 2 ล้านต้น (ตอนนี้ได้ยืนยันว่าเป็นนายร้อยตำรวจแล้ว)

ท่านธรรมาจารย์เจิ้งเหยียนในวัย 70 ปี ที่ดูอ่อนกว่าวัย กับดวงรางวัลที่ได้จากราชการดีเด่นต่างๆ ที่ออกอากาศทางสถานีโทรทัศน์ดาวเทียมทางใต้การสนับสนุนทุนดำเนินการจากมูลนิธิพุทธธ่อจี และทุนดำเนินการถึงหนึ่งในสี่มาจากรางวัลจากโรงพยาบาลพะเนื่อ

ส่วนท่านธรรมาจารย์เจิ้งเหยียนนั้น กระดาษแผ่นหนึ่งใช้ถึง 3 ครั้ง ครั้งแรกจะใช้ดินสอเขียน ครั้งที่ 2 จะใช้ปากกาถูกลิ้นเขียนทับ ครั้งที่ 3 จะใช้หมึกจีนเขียน กระดาษแผ่นนี้จึงจะหมดอายุแล้วค่อยทิ้งลงตะกร้า เอาไปรีไซเคิลใหม่น่าที่งใหม่ละ

และแล้วเมื่อได้เยี่ยมชมโรงงานแยกขยะแห่งที่ 2 เราก็ได้มีโอกาสทดลองแยกขยะแบบง่ายๆ โดยฝ่ายอาสาสมัครให้คณะของเราทดลองแยกขยะรีไซเคิลดูทั้งกระดาษ และเทปคาสเซท ก็ได้รับความสนใจเป็นอย่างดีจากผู้หลักผู้ใหญ่ที่ร่วมเดินทางไปกับคุณนั้คุณธรรมอย่างไม่ถือตัว

ส่วนเรื่องการเก็บขยะนั้น ก็มีวิธีการที่น่าสนใจไม่น้อย ท่านลัทธินโถ
เล่าประสบการณ์เรื่องนี้ให้ฟังดังนี้

“ปัจจุบันนี้ตัวเมืองใหญ่ๆ ในได้หวัน จะต้องมีการแยกขยะอย่างชัดเจน
ชาวบ้านทุกคนจะต้องรับผิดชอบขยะที่เกิดขึ้นในบ้านของตัวเอง อยู่ๆ จะเอาขยะมา
ทิ้งหน้าบ้านไม่ได้ เป็นการผิดกฎหมาย คุณจึงไม่เห็นถังขยะเรียกรวดเลย คุณต้อง
เก็บขยะไว้ในบ้านของคุณ”

แล้วถึงเวลาวันจันทร์-พุธ-ศุกร์ หรือวันไหนก็ตามที่ทางการกำหนด คุณจะต้องถือชยะของคุณมารออยู่หน้าบ้าน หรือรอตรงจุดที่รถชยะจะมาเก็บ นั่นหมายความว่า

1. เป็นการลงโทษคุณไปในตัว
2. เป็นการให้คุณรู้ว่าคุณได้สร้างชยะขึ้น

ชยะก่อนทิ้งก็ต้องแยกด้วย สมมติว่าวันนี้ฉันจะมาเก็บกระดาษ วันจันทร์เก็บกระดาษ วันพุธเก็บขวด วันศุกร์เก็บโลหะ อย่างนี้เป็นต้นก็ต้องแยกไป วันอื่นๆ คุณต้องเก็บไว้ในบ้านของคุณ คุณจะรู้ว่าคุณสร้างชยะขึ้นเท่าไร วันอื่นๆ ถ้าคุณคิดว่าฉันไม่เอา จะไม่รอ ฉันต้องโละภาระให้รัฐบาล คุณต้องไปซื้อถุงดำจากรัฐบาล มีกำหนดขนาดเล็กที่บาท ขนาดกลางที่บาท ขนาดใหญ่ที่บาท คุณก็ใส่เลย เอาชยะใส่ลงไปแล้วก็โยนเข้าให้รัฐบาลไปบริหาร นั่นหมายความว่า คุณต้องรับผิดชอบชยะที่คุณสร้างขึ้นให้กับสังคม ไม่ใช่ทำให้รัฐบาลมาบริหารให้อย่างเดียว”

ฟังดูแล้วก็เป็นวิธีที่น่าสนใจ เพียงแต่จะปรับใช้กับเมืองไทยได้หรือไม่ยังเป็นปัญหา

ด้วยความที่เป็นเมืองอุตสาหกรรมยุคใหม่ ชยะอิเล็กทรอนิกส์จึงมีเต็มเมือง
อย่างช่วยไม่ได้ อาสาสมัครชาวมือจีจึงต้องหาทางเร่งรีบกำจัดขยะอิเล็กทรอนิกส์กัน
อย่างจริงจัง

หากเครื่องใดยังอยู่ในสภาพที่สามารถซ่อมใช้ได้ ก็จะรีบดำเนินการซ่อม
ทันที แล้วนำไปจำหน่ายรวมกันกับสินค้ามือสองอีกมากมาย คล้ายตลาดคลองถมหรือ
ใต้สะพานพุทธของเมืองไทย ซึ่งมีทั้งเสื้อผ้า ของใช้ในครัวเรือน ของประดับตกแต่ง
เครื่องมือช่างสารพัดชนิด

จากภาพจะเห็นคุณลุงผู้ชำนาญทั้ง 2 คน กำลังถอดชิ้นส่วนของเครื่อง
ใช้ไฟฟ้าที่ได้รับบริจาคมา เครื่องใช้ไฟฟ้าชิ้นไหนที่หมดอายุการใช้งานแล้ว ก็จะทำกา
รผ่าเอาชิ้นส่วนโลหะสำคัญที่แยกออกมาได้ เช่น ทองแดง อลูมิเนียม เงิน เหล็ก
แม้แต่นีออนหลอดก็ยังสามารถขายได้ราคาดี คุณลุงทั้งสอง จึงเป็นผู้เชี่ยวชาญเรื่อง
การแปรรูปขยะอิเล็กทรอนิกส์ไปโดงปรียง

ร้านจำหน่ายสินค้ามือสอง จะเป็นส่วนหนึ่งของโรงพยาบาลที่จัดไว้เป็นสัดส่วน เพื่อเปิดจำหน่ายสินค้ามือสอง ที่มีหลากหลายชนิดตั้งแต่เสื้อผ้า เครื่องนุ่งห่ม ไปจนถึงหนังสือและของประดับตกแต่งอาคารพิศแบบ

ส่วนหลอดไฟนั้น ในบ้านเรา ถ้าเปิดไม่ติดก็คงจะทิ้ง แล้วไปสร้างปัญหาให้กับพนักงานเก็บขยะที่จะเรียงง่อกการถูกบดเพราะมันจะแตกง่าย ที่ได้หวั่นเขาหาวิธีรีไซเคิลหลอดไฟแบบนี้จนได้ ด้วยการเปลี่ยนอุปกรณ์บางอย่างก็สามารถนำกลับไปใช้ได้อีก

น่าสังเกตว่า เก้าอี้ที่ได้หวั่นจะเป็นเก้าอี้เตี้ยแบบนี้ทั้งนั้น ไม่ว่าจะเป็นที่โรงพยาบาลหรือที่โรงเรียน จนถึงโรงแรมของ แต่ที่น่าสังเกตก็คือเป็นเก้าอี้รีไซเคิล 100% เพราะใช้วัสดุจากพลาสติกที่แยกได้จากโรงแรมของนี้เอง

ปีนี้เป็นที่ 40 แห่งการก่อตั้งมูลนิธิพุทธน้อมใจ ในฐานะที่เป็นโรงแรมของเขาจึงเอาขวดแก้วมาตกแต่งเป็นโลโก้ในวาระ 40 ปี ซึ่งเลข 4 นั้นก็ทำลักรูปใบโพธิ์ดั่ง ซึ่งสื่อให้เห็นถึงความมั่นคงและความร่มเย็นมาตลอด 40 ปี ของการก่อตั้ง

ภาพใบหน้าขนาดใหญ่เท่าตัวจริงของเหล่าอาสาสมัคร ที่มาเสด็จสละแรงกายแรงใจและเวลาที่โรงพยาบาล จะได้รับการอวยงจากโพร็อพเจ็คชั่นของเจ้าถั่วถั่วถึงความภาคภูมิใจ เป็นการเชิดชูคนดี ตั้งแต่ยังมีชีวิตอยู่ ซึ่งเป็นกลยุทธ์หนึ่งในการสร้างขวัญและกำลังใจให้กับเหล่าอาสาสมัคร ได้ร่วมแรงร่วมใจทำงานให้กับมูลนิธิอย่างเต็มที่

ภาพนี้เป็นภาพจุดทางใหญ่ที่เด่นที่สุดของโรงพยาบาลที่เสด็จ เพราะตั้งอยู่ตรงทางเข้าก่อนจะได้ชมนิทรรศการ เป็นการสื่อให้เห็นถึงหญิงธราที่กำลั้งเก็บขะหล่งที่งอบุ้มเสมีอนกำลั้งคารว-โลก สื่อให้เห็นถึงการกัจอันจิ่งใหญ่ของชาวเชื้อจี้ได้เป็นอย่างดี

เมื่อชาวเชื้อจี

แปลงขยะเป็นทุน

ขอใช้สำนวนร่วมสมัยสักหน่อย เพราะใช้อธิบายสิ่งที่เราพบเห็นได้เป็นอย่างดี เพราะขยะที่อาสาสมัครชาวเชื้อจีแยกแล้ว จะสามารถนำไปขายเพื่อหารายได้ส่วนกลางเป็นทุนสำหรับหล่อเลี้ยงกิจกรรมต่างๆ มากมาย ในทุกภารกิจหลักๆ ทั้ง 8 ภารกิจของมูลนิธิ

นอกจากนั้น ยังมีกิจกรรมที่เกี่ยวข้องกับเรื่องขยะ และมีกระบวนการคิดและทำงานในแบบที่เราเห็นแล้วต้องอดทึ่ง และนำมาบอกเล่าสู่กันฟังต่อไปไม่ได้

ในภาพ ช่างไม้อาสาสมัคร จะใช้เลื่อยไฟฟ้าแกงชิ้นส่วนไม้จากลังนำมาให้เป็นไม้ชิ้นเล็กๆ และสะดวกในการแกงขนาดและจัดเก็บไว้ใช้งานต่อไป

กองไม้ในโรงเก็บไม้ จะมีการแยกประเภทไว้ชัดเจน และมีป้ายประกาศติดไว้เหนือกองไม้ เพื่อให้ทราบว่า กองไหนเป็นไม้ที่ใช้พลังงานสูงหรือต่ำ

แม้แต่เรื่องพิน ก็เป็นเรื่องที่พิถีพิถันได้ สำหรับชาวฉือจี้ เพราะด้วยแนวคิดที่ต้องการจะใช้ทรัพยากรจากธรรมชาติให้ได้ประโยชน์สูงสุด แม้ว่าจะเป็นไม้พินธรรมดาชาวฉือจี้ก็จะตัดคัดแยกไม้ที่ยังขึ้นอยู่ไว้กองหนึ่ง ไม้แห้งสนิทแล้วอีกกองหนึ่ง และไม้ที่เป็นไม้เนื้อแข็ง มีค่าพลังงานความร้อนสูงก็จัดไว้อีกกองหนึ่ง เห็นการจัดเรียงไม้แล้ว ถ้าไม่บอกว่าเป็นไม้พินทุกคน ก็คงคิดว่าเป็นกองไม้สำหรับใช้ทำเฟอร์นิเจอร์อะไรประมาณนั้น ไม้ทุกชิ้นจึงใช้ได้สุดคุ้มจริงๆ

ถึงจะลดปริมาณขยะอย่างไร ก็ยังมีขยะที่ต้องกำจัดอยู่ดี เขาเผาขยะจึงถูกเลือกไว้เพื่อกำจัดขยะที่ไม่มีประโยชน์แล้วจริงๆ ซึ่งเขาเผาขยะของที่นี่ก็เป็นขนาดเล็กก-ทัดรัดแต่ทรงประสิทธิภาพจึงเพราะเป็นเตาเผาที่ไม่มีควัน

การรักษาความสะอาดที่มาพร้อมกับแนวคิดประหยัดเวลาและแรงงานของชาวฉือจี้ ทำกันในหลากหลายรูปแบบ นี่เป็นรูปแบบง่าย ๆ ที่พบเห็นได้ที่สมณาราม ฝาท่อระบายน้ำทุกฝานอกจากจะมีตะแกรงเหล็กปิดปากท่อแล้ว ด้านใต้ตะแกรงเหล็ก จะมีตะแกรงตาถี่คล้ายมุ้งลวดรองใต้อีกชั้นหนึ่ง จุดประสงค์ก็คือ ต้องการดักเศษหิน เศษดิน ใบไม้ไม่ให้ตกลงในร่องระบายน้ำ ซึ่งหากเป็นแบบเดิมแล้วเมื่อเศษขยะตกลงไป เพียงไม่กี่เดือนก็อาจจะต้องลอกท่อกันทีหนึ่ง แต่หากแก้ปัญหาด้วยวิธีนี้แล้วก็เพียงแต่ยกตะแกรงบนออกก็กวาดเศษหินเศษดินออกได้ไม่ยาก

นี่เป็นอีกเรื่องหนึ่ง ที่สะท้อนให้เห็นถึงความละเอียดถี่ถ้วน และมีการวางแผนอย่างรอบคอบของชาวฉือจี้

การประหยัดพลังงาน ก็เป็นอีกเรื่องหนึ่งที่อาสาศัมครชาวฉือจี้ ยึดถือเป็นภารกิจหนึ่งในภารกิจรักษาสภาพแวดล้อมของโลก

อาคารในสมณาราม จะออกแบบให้มีชั้นใต้ดิน และวิธีที่จะทำให้ใต้ดินมีแสงสว่างในตอนกลางวัน ก็คือการทำช่องแสงให้รับแสงอาทิตย์สาดลงไป แล้วกระจายแสงสว่างไปทั่วห้องได้โดยเกือบจะไม่ต้องใช้ไฟ นี่เป็นอีกนวัตกรรมหนึ่ง ที่ชาวฉือจี้ใส่ใจในรายละเอียดเล็กๆ น้อยๆ ที่จะช่วยประหยัดพลังงานได้ในระยะยาว

วัฒนธรรมการกิน

ที่ช่วงลดขง: ได้จริง

วัฒนธรรมการกินของชาวฉือจี้เป็นอีกเรื่องหนึ่ง ที่เกี่ยวข้องกับการอนุรักษ์สิ่งแวดล้อมอย่างแยกกันไม่ออก ที่เป็นเช่นนั้น ก็เพราะนอกจากชาวฉือจี้ทั้งหมดจะเป็นนักมังสวิรัติแล้ว ชาวจีนได้หันอีกเป็นจำนวนมากก็ยังมีคตินิยมในเรื่องการกินมังสวิรัติกันตลอดชีวิต จนได้รับการยกย่องให้เป็นดินแดนแห่งมังสวิรัติของโลก ร้านอาหารมังสวิรัติใหญ่ๆ นั้น อาจมีรายการอาหารหลายร้อยรายการในมือเดียว ซึ่งตลอดการเดินทางศึกษาดูงานในครั้งนี้ ทางมูลนิธิพุทธฉือจี้ก็จัดให้รับประทานอาหารมังสวิรัติเกือบทุกมื้อ บางคนที่ไม่เคยทานอาหารประเภทนี้มาก่อน ถึงกับติดอกติดใจไปเลยก็มี เพราะต้องยอมรับว่าได้หันเป็นประเทศที่เชี่ยวชาญในการทำอาหารมังสวิรัติจริงๆ ลองดูตัวอย่างหน้าตาอาหารส่วนหนึ่งนี้ได้

ที่น่าสนใจมากกว่านั้นก็คือ คตินิยมที่ต้องกินอาหารในงานให้หมด ซึ่งเท่าที่เห็นคนได้หวั่นปฏิบัติ ก็ดูจะทำกันเป็นปกติ แต่สำหรับคนไทยกลายเป็นข้อกำหนดที่ทำให้ต้องกระอักกระอ่วนอยู่พอสมควร เพราะนิสัยที่ชอบเอื้อเฟื้อเผื่อแผ่ นั้น เอาไปใช้ไม่ได้บนโต๊ะอาหารในได้หวั่น หากยังชินตักเพื่อแบบคนไทย สุดท้ายคนตักเองก็อาจจะต้องทนกล้ำกลืนฝืนกินส่วนที่ตักเกินมาอย่างช่วยไม่ได้ และไม่มีใครช่วย ครั้นจะทิ้งไปแบบที่เคยๆ ก็จะต้องตกเป็นเป้าสายตาของคนอื่นๆ เหมือนมาจากบ้านป่าเมืองเถื่อนก็ไม่ปาน

แม้จะเป็นวัฒนธรรมการกินที่เหมาะสมกับยุคสมัย เพราะการที่ไม่มีเศษอาหารเหลือ ก็ทำให้ไม่ต้องกำจัดขยะสดกันเกินกว่าเหตุ เมื่อไม่มีขยะสดมากนัก การนำเหม็นก็เกิดในวงจำกัด สุขอนามัยในกองขยะก็ดีขึ้น นี่เองเราจึงไม่ได้กลิ่นขยะเลยตลอดช่วงเวลาที่อยู่ในได้หวั่น

และอีกประการหนึ่ง การที่กินแต่ผัก ผลไม้ เมื่อย่อยสลายก็กลายเป็นปุ๋ยได้โดยง่าย

นี่เป็นชุดอาหารกลางวัน ที่เรารับประทานกันที่คณะแพทยศาสตร์ มหาวิทยาลัยการแพทย์พุทธนิโธจี ซึ่งทางเจ้าภาพได้จัดเป็นชุดให้คนละกล่อง นับว่าเป็นชุดอาหารที่สะอาดปลอดภัยดีมาก เพราะมีภาชนะปิดทุกชิ้น เมื่อเปิดฝาออกมา อาหารทุกอย่างยังสดวันกรุณ แต่สำหรับผู้ที่ทานนี้เองไม่ต้องตกใจ เพราะหากเราแน่ใจว่าทานไม่หมดจริงๆ ก่อนที่จะเริ่มทาน ก็สามารถด่างอาหารออกใส่จานรวมได้ แล้วรับประทานที่เหลืออยู่ในกระป๋องชุดนี้ให้หมดเกลี้ยงก็พอแล้ว นี่คือมรรยาที่พึงกระทำต่อเจ้าภาพชาวได้หวั่น

ชุดตะเกียบแบบถอดประกอบได้ เป็นของที่ระลึกอย่างหนึ่งที่ขายดี และสะท้อนวัฒนธรรมการกินของไต้หวันได้อีกทางหนึ่ง เนื่องจากตะเกียบไม้ไผ่ มีส่วนสำคัญในการทำลายป่าไม้รายใหญ่รายหนึ่งทีเดียว เพราะชาวจีนใช้ตะเกียบเป็นเหมือนช้อนส้อมของคนไทย และเมื่อใช้แล้วทิ้งไปทุกวัน ก็เป็นขยะและทำให้ทรัพยากรของโลกในส่วนนี้ก็ร่อยหรอลงไปทุกที การใช้ตะเกียบแบบเป็นส่วนตัว ก็เป็นเรื่องของอนามัยส่วนบุคคล และก็ทำให้ช่วยรักษาป่าไม้เอาไว้ได้อีกส่วนหนึ่ง

ผู้ร่วมคณะศึกษาอุทยานชาวไทจงรับแจกกระป๋องน้ำ
ประจำตัวจากอาสาสมัครชาวนี้อีจีพีอาร์

อุปกรณ์หนึ่งที่ถือเป็นอาวุธประจำกายของชาวผจญภัยทุกคน ก็คือ กระบอกน้ำที่ออกแบบพิเศษ ให้ฝาปิดล็อกได้แน่นหนา โดยที่น้ำจะไม่หกหรือซึมออกมาเด็ดขาด ข้อดีก็คือการประหยัดน้ำ เพราะกินใช้เท่าที่จำเป็น ไม่กินทิ้งขว้าง และยังเป็นเรื่องของอนามัยส่วนบุคคลที่ดีอีกด้วย

บทส่งท้าย

จากภาพที่เห็นตลอดการดูงานที่ได้เห็น แม้จะเป็นเพียงเวลาสั้นๆ และในบริเวณจำกัดที่ถูกเจ้าหน้าที่ของมูลนิธิพุทธผจญภัยแห่งได้วันกำหนดให้ดู แต่ก็ต้องยอมรับความจริงอย่างหนึ่งว่า สิ่งที่เราเห็นเป็นเรื่องที่เกิดขึ้นจริง มีการปฏิบัติกันอย่างเป็นเรื่องเป็นราวและต่อเนื่อง มิใช่การท่ากันอย่างเป็นแฟชั่นหรือชั่วคราว

ยิ่งเมื่อเราได้รับทราบข้อมูลจากอาสาสมัครผจญภัยชาวไทยที่ร่วมคณะไปด้วย ที่เราขอให้เขาช่วยถามจากเจ้าหน้าที่อาสาสมัครที่โรงแยกขยะ จึงได้ทราบว่าโรงแยกขยะแต่ละโรงนั้นสามารถทำรายได้ในแต่ละเดือนสูงถึง 1 ล้านบาทเลยทีเดียว และเมื่อรวมโรงแยกขยะทั่วเกาะได้วันที่มีอยู่แทบทุกเมือง รายได้ต่อปีที่เขาหาได้ผ่านขบวนการแยกขยะนั้น จะมากมายสักเพียงใด น่าคิดจริงๆ

แต่นั้นเป็นเพียงเรื่องเชิงปริมาณ ที่ทำให้เราเห็นภาพขบวนการแยกขยะของชาวฉือจี้ชัดเจนเท่านั้น แต่อีกสิ่งหนึ่งที่นำพิจารณาไปพร้อมๆกัน ก็คือ คุณภาพของอาสาสมัครทั้ง 5 หมื่นคนที่ร่วมแรงร่วมใจกันคัดแยกขยะทั่วเกาะไต้หวัน ช่างเป็นพลังที่น่าชื่นชมและน่าทึ่งจริงๆ

เนื่องเพราะ พวกเขาเหล่านั้นคือพลังบริสุทธิ์ที่มุ่งมั่นทำงานด้วยจิตอาสา โดยไม่หวังสิ่งตอบแทน เป็นอาสาสมัครที่มีคุณภาพที่เกิดขึ้นจากความคิดที่อยากจะช่วยกันรักษาโลกใบนี้ให้บอบช้ำน้อยลงเท่านั้น

ฉะนั้น จึงไม่น่าจะผิดเพี้ยนนัก หากเราจะกล่าวอย่างเต็มปากเต็มคำว่า ณ ดินแดนแห่งไต้หวันนี้ สิ่งมหัศจรรย์อีกอย่างหนึ่งได้เกิดขึ้น นั่นคือ

ชง:สรร้างดณ และ:ดณนั้นและ: ที่นั้กลับมาร่วมกันสรร้างชาติ

ท่านธรรมาจารย์เจี๊ยงเจี๊ยง
ให้กำลังใจเหล่าอาสาสมัคร
ขณะปฏิบัติหน้าที่บรรเทาทุกข์

เจาะใจ ขงางผล

ผู้นำเครือข่ายคุณธรรมภาคอีสาน

หลังจากกลับจากไต้หวัน เหล่าบรรดาผู้นำเครือข่ายคุณธรรมภาคอีสาน ทั้ง 40 คน ต่างก็ชอบเอาความประทับใจจากการดูงาน พร้อมทั้งแผนงานในใจ ที่ต่างก็จะนำองค์ความรู้ทั้งหลายที่ได้จากไต้หวัน มาขยายผลสู่ชุมชนของตน อย่างขมิ้น เพราะต่างเห็นด้วยตาตัวเองแล้วว่า หากทุกคนมีจิตอาสาติดตัว ผสานกับการนำองค์ความรู้มาดัดแปลงให้เหมาะสมกับพื้นที่การต่อยอดขยายผล ก็จักบังเกิดผลได้อย่างไม่ยากเย็นนัก ดังนั้น เพื่อให้เห็นภาพที่ชัดเจนยิ่งขึ้น ว่าการต่อยอดขยายผลได้เกิดขึ้นแล้วจริงๆ หลังจากการดูงานเพียงไม่กี่วัน และดำเนินการต่อเนื่องมาจวบจนปัจจุบัน จึงขอนำเสนอความคืบหน้าที่ผู้นำ แต่ละท่านนำไปต่อยอดขยายผลกิจกรรมดีๆ เพื่อชุมชนของตนเองได้

พระครูใบฎีกาชฎิล อมรปัญญา (หลวงตาแฮร์)

ศูนย์การเรียนรู้รัฐอาศรมธรรมทายาท จ.นครราชสีมา

50

อาตมา่วมไปศึกษาดูงานที่ได้วันกับศูนย์คุณธรรมเมื่อวันที่ 23-27 พ.ย.2548 หลังจากกลับมาแล้ว อาตมาได้้นำความรู้จากได้วันมาต่อยอดขยายผล ในหลายๆ ด้าน โดยเริ่มต้นจากตนเองก่อน แล้วนำไปต่อยอดกับเยาวชน ผู้สูงอายุ และแกนนำผู้นำเครือข่ายและพระสงฆ์ โดยอาตมาจะลงไปดูแลเครือข่ายชุมชน ไปตรวจเยี่ยมศูนย์เครือข่ายต่างๆ เป็นที่ปรึกษาให้เขา และขายไอเดียไปเรื่อยๆ

เครือข่ายต้นแบบ ขณะนี้มี 14 ศูนย์ ก็เริ่มชัดเจนมากขึ้น อาตมาจะเน้น พัฒนาผู้นำชุมชน ผู้มีจิตอาสา สร้างพระวิทยากรได้อีก 3 รูป ก็ได้มาช่วยชุมชน ช่วยเครือข่ายที่เราไปขยายงานให้เขา

ก็จะมุ่งมั่นขยายงานต่อไป จะเอาพระที่เป็นเครือข่ายมาพูดมาคุย อยากจะขยายที่มหาวิทยาลัยให้มากขึ้น จะพยายามเชื่อมโยงประสานทุกระดับ และจะส่งพระมาอบรมที่สถาบันฝึกอบรมผู้นำด้วย เพื่อจะได้นำสิ่งดีๆ จากการอบรมไปช่วยชุมชนต่อไป

พระครูสังฆญาณประสูต

ผู้นำเครือข่ายคุณธรรมภาคอีสาน จังหวัดเลย

เนื่องจากทางวัดมีศูนย์เด็กเล็กอยู่ก่อนแล้ว พอกลับจากได้วัน งานที่ทำมา แล้วเหมือนถูกลบไปหมดเลย ความคิดที่จะไปเยอรมนีก็ต้องยกเลิกไป เพราะมาคิด ดูแล้ว อาตมาตั้งใจจะอยู่สัก 70 ปี ตอนนั้นก็เหลืออีกแค่ 18 ปีเท่านั้น เลยคิดว่า จะต้องใช้นโยบาย “ททท” คือ ทำทันที

สิ่งที่ทำ น่าจะเรียกว่า เป็น “ภารกิจเพื่อแผ่นดินสะอาด” คือ
 สะอาดที่ เจริญตา...สะอาดกาย เจริญวัย ...สะอาดใจ เจริญสุข...
 เรียกสั้นๆ ว่า นโยบาย 3 ส. 3 จ.

เรื่องแรกคือ ทำเรื่องถนน ทำความสะอาด เก็บขยะให้เรียบร้อย ตอนนั้นก็ดูดีขึ้นเยอะแล้ว

เรื่องถัดมาก็คือการออม อาตมาเองก็เริ่มด้วยการบริจาคเงินเดือนละ 100 บาท ต่อศูนย์ มี 4 ศูนย์ ส่วนครูพี่เลี้ยงที่มีอยู่ 9 คน เขาก็ตกลงจะบริจาคคนละ 3 บาท ต่อวันทุกคน

เรื่องการเก็บขยะก็เริ่มทุกวันพฤหัสบดี จะพาเด็กซึ่งเป็นเด็กตัวน้อยๆ ทั้งหมด เก็บขยะ ตอนนี่เด็กๆ เห็นขยะที่ไหน จะกระโดดใส่เลย แล้วต่อไปก็จะบอกผู้ปกครอง ว่าไม่ต้องเอารถมาส่งเด็กๆ แล้วนะ ให้เดินมาส่งพร้อมทั้งถือถุงติดมือเด็กมาด้วย เห็นขยะระหว่างทางก็เก็บมา แล้วทางศูนย์ก็จะเอาขยะเหล่านั้นแยกขายต่อไปตั้งใจว่าจะสร้างโรงเรียนและโรงพยาบาลให้ได้จากการเงินที่ได้จากการเก็บขยะขายและเงินออมนี้แหละ

นางคำ วิชาพล

คนทำงานเครือข่ายแผนภาคอีสาน จังหวัดบุรีรัมย์

ส่วนการรณรงค์ให้ลดละเลิกการใช้ถุงพลาสติกก็คือการชักชวนให้ใช้ตะกร้าไปจ่ายตลาด ซึ่งอยู่ในระหว่างการขยายผลให้กว้างขวางยิ่งขึ้น

นอกจากนี้ยังมีกิจกรรมค้นหาคนทำดีในหมู่บ้าน ที่เป็นคนที่มีศีลธรรม เลี้ยงลูกให้เป็นเด็กดี ไม่ใช่คนร่ำรวยหรือคนมียศศักดิ์ ปัจจุบันมี 8 องค์กร ที่มีการบริหารจัดการเรื่องเงิน เช่น ธนาคารหมู่บ้าน กลุ่มออมทรัพย์ กลุ่มฌาปนกิจสงเคราะห์ เป็นต้น เป็นผู้เสนอชื่อ ซึ่งขณะนี้รวบรวมได้จำนวน 28 คนแล้ว

ทุกกิจกรรมที่กล่าวมา อยู่ในระหว่างการขยายผลจากตัวบุคคลสู่ครอบครัว จากครอบครัวสู่ชุมชน เพื่อให้ได้ คนต้นแบบ ครอบครัวต้นแบบ และชุมชนต้นแบบภายใน 1 ปีนี้

ส่วนการเชื่อมประสานกับชุมชนอื่น ก็มีการริเริ่มการออม 2 แบบ คือ ออมแบบวันละบาท กับปีละบาท วันละบาทก็คือการออมโดยออมใส่บาตรพระ เต็มเมื่อไหร่ก็นำไปถวายพระ ส่วนปีละบาทก็คือการนำเอาบาตรพระไปให้ชาวบ้านออมวันละเล็กละน้อยให้ได้อย่างน้อยปีละ 1 บาตรเต็มเมื่อไหร่ก็นำไปถวายพระเช่นกัน เงินที่ออมได้ก็จะปรึกษากับพระในการจัดสรรไปใช้ในกิจการสาธารณประโยชน์ต่อไป

พ่อคำได้เริ่มกิจกรรมแรกด้วยการรวบรวมทั้งทุนทรัพย์และสิ่งของจำเป็นรวมทั้งข้าวสาร จากพี่น้อง ต.หนองตาด อ.เมือง จ.บุรีรัมย์ อันเป็นพื้นที่ของพ่อคำ เพื่อช่วยเหลือผู้ประสบภัย โคลนถล่มที่จังหวัดอุตรดิตถ์

ต่อมาก็เริ่มทำเรื่องขยะในชุมชน มีการจัดเวทียาชาวบ้านเพื่อให้ชุมชนเห็นประโยชน์ของการคัดแยกขยะ โดยจัดตั้งกองทุนเริ่มแรกด้วยเงิน 10,000 บาท เพื่อรับซื้อขยะที่คัดแยกแล้วจากชาวบ้านใน ต.หนองตาดทั้ง 22 หมู่บ้าน โดยมีข้อกำหนดว่า ขยะที่เก็บมาขายจะต้องทำความสะอาดมาแล้วทั้งหมด เช่นขวดพลาสติกก็ต้องล้างสะอาดแล้ว กระจกเบื้องเหล็กพวกเครื่องกระเบื้องหรือกระเบื้องน้ำอัดลมก็ต้องทำความสะอาดแล้วเช่นกัน

นางอุทัง มาโชติ

คณะทำงานเครือข่ายแผน

ภาคอีสาน จังหวัดมหาสารคาม

นางนิพนธ์ ฐตรีวาสน์

นักจัดการความรู้

จังหวัดนครราชสีมา

หลังจากไปศึกษาดูงานกลับมา ก็ได้เริ่มทำความดีกับสถานที่ท่องเที่ยวในชุมชนก่อนเป็นอันดับแรก ได้แก่อุทยานวังมัจฉา โดยได้ร่วมกันลบรอยขีดเขียนตามเสาและผนังศาลาพักผ่อน จำนวน 6 หลัง พร้อมทั้งทาสีใหม่ตลอดแนวสะพานที่เป็นราวเหล็ก โดยทาสีกันสนิมใหม่ ใช้งบประมาณของชุมชนไปทั้งสิ้น 15,000 บาท

นอกจากนี้ยังทำความสะอาดบริเวณโดยรอบแหล่งท่องเที่ยว พร้อมทั้งเขียนป้ายประชาสัมพันธ์ แหล่งท่องเที่ยวแบบถาวร เป็นเงินอีก 7,000 บาท ส่วนกิจกรรมอื่นๆ นั้นอยู่ในระหว่างหารือร่วมกันในชุมชนว่าจะมีความพร้อมเรื่องใดบ้าง

ได้ริเริ่มความคิดที่จะเชิดชูคนดี ให้เป็นแบบอย่างของชุมชน เริ่มแนวทางเศรษฐกิจพอเพียง ด้วยการปลูกผักไว้กินเอง โดยใช้ปุ๋ยชีวภาพ

มีการรวมกลุ่มอาสาสมัคร เพื่อช่วยเหลือสังคมทุกเรื่อง เช่น เรื่องการคัดแยกขยะและการลดปริมาณขยะในชุมชน

นางบำรุงติลปี เอื้อกุลไพบุลง

คณะทำงานเครือข่ายฯโซน 3 จังหวัดชงภูมิ

ได้ริเริ่มดูแล เอาใจใส่ต่อบุพการี และผู้สูงอายุในชุมชน โดยเฉพาะเรื่องของสุขภาพ

เริ่มอมวันละ 1 บาท โดยเริ่มที่ครอบครัวของตัวเองก่อน เพื่อช่วยเหลือผู้สูงอายุ

เผยแพร่เรื่องของการทำบุญหมัก ให้กับชุมชนเพื่อรักษาสิ่งแวดล้อม (ส่วนเรื่องขอโครงการเกษตรอินทรีย์นั้น ทางเครือข่ายตำบลได้ทำมาอยู่ก่อนแล้ว)

นางจินดา บุชสระเกษ

นักจัดการความรู้ จังหวัดนครราชสีมา

● สิ่งที่กำลังดำเนินการคือ การยกย่องคนดี โดยขึ้นทะเบียนคนดีในตำบลบ้านใหม่ อำเภอหนองบุญมาก จังหวัดนครราชสีมา ในชื่อ “เวทีคนคนดี” สิ่งที่ทำไปแล้วได้แก่ การจัดตั้งทีม “ต้นกล้าทำดี” โดยเน้นไปที่เด็กๆ ให้มีการออม สะสม ขยะเป็นทุนเพื่ออนาคต และเป็นการพิทักษ์สิ่งแวดล้อมไปในตัว ขณะนี้มีจำนวนอาสาสมัคร 28 คน ได้พาไปดูงานเรื่องสิ่งแวดล้อมที่บางแสนมาแล้วครั้งหนึ่ง

มีการจัดรายการวิทยุ เพื่อเผยแพร่เรื่องคนทำดี ว่าแต่ละคนที่เด่น ๆ นั้น เขาทำอะไรกันบ้างและทำดีอยู่ที่ไหน เกิดอะไรดี ๆ กับชีวิตของเขาบ้าง โดยจัดทุกวันเสาร์เวลา 07.00-08.00 น.

รณรงค์ให้มีตลาดที่มีคุณธรรมต่อผู้ซื้อ โดยลดการใช้สารแปลกปลอมที่จะมีพิษต่อร่างกาย ทำให้ผู้ซื้อได้บริโภคอาหารที่ดี และมีสุขภาพดี

จัดทำสื่อรูปภาพ เพื่อเล่าเรื่องกิจกรรมดีๆ

สร้างคนดีให้ชุมชน เพื่อขยายคนดีให้มากยิ่งขึ้น

นางสาว รุญญา ธรรมมานอก

นักจัดการความรู้ จังหวัดนครราชสีมา

หลังจากกลับจากดูงาน ได้นำเอาสิ่งที่พบเห็นจากการศึกษาดูงาน นำมาเผยแพร่ โดยการจัดรายการวิทยุชุมชน เครือข่ายภูมิปัญญาไทย ตำบลโนนไทย ที่คลื่น FM 88.25 MHZ จัดรายการเวลา 12.00-13.00 น. ในรายการเล่าข่าว

สิ่งที่เล่าในรายการก็มีตั้งแต่ การไปพบเห็น การเรียนการสอนของวิทยาลัยพยาบาล โรงเรียนประถม-มัธยม วิทยาลัยการแพทย์ ศาลาอบรมเผยแพร่ความดี ได้เยี่ยมชมโรงพยาบาล สถานีโทรทัศน์ โรงงานแยกขยะ ดูวัฒนธรรมการกินอาหาร และความพร้อมเพรียงของชาวเมือง

สิ่งที่เน้นในการเผยแพร่ชักชวนให้คนร่วมทำ ก็คือการทำจัดขยะ แยกขยะ การเพิ่มมูลค่าของขยะให้มีมูลค่า โดยชักชวนให้ทุกคนครัวเรือน ร่วมกันรักษาสิ่งแวดล้อมโดยการคัดแยกขยะให้เป็นระเบียบ เป็นหมวดหมู่ และจะเน้นการจัดการขยะในระดับตำบล โดยสิ่งที่จะทำต่อไปก็คือเครื่องกำจัดขยะ

นางพรตักดิ์ สังกา นางชุติมณฑิ รัชชาพล

คณะทำงานเครือข่ายคุณธรรมภาคอีสาน โซน 3 จังหวัดขอนแก่น

กิจกรรมหลังดูงานได้นำความรู้ไปประยุกต์ใช้กับเครือข่ายองค์กรบัณฑิต กองทุนหมู่บ้านและชุมชนเมืองจังหวัดขอนแก่นดังนี้

1. บริจาคเงินได้จากการทำงานของคณะกรรมการและสมาชิก โดยนำเงินที่ได้ไปช่วยเหลือผู้สูงอายุที่ยากไร้ ในรูปแบบเบี้ยยังชีพและสิ่งของ ที่บ้านจันทน์หมู่ที่ 9 และหมู่ที่ 19 ตำบลสาวะถี จำนวน 10 คน ซึ่งคณะกรรมการองค์กรเครือข่ายจะไปเยี่ยมให้กำลังใจในการต่อสู้ชีวิตในเดือน พ.ย. 2549

2. เครือข่ายองค์กรฯ ขอรับบริจาคหนังสือจากสมาชิกในองค์กรเครือข่าย บุคคลทั่วไป หน่วยงานราชการและเอกชน เป็นหนังสือเก่าไม่ใช้แล้ว ทั้งตำราเรียนระดับอนุบาลและประถม วารสาร และสื่ออื่นๆ มอบให้กับโรงเรียนบ้านดอนตุ้ ครูราษฎร์พิทยา ต.บึงเนียม อ.เมือง จ.ขอนแก่น ในเดือน ต.ค. 2549

3. เครือข่ายองค์กรฯ ขอรับบริจาคของเล่นสำหรับเด็กและอุปกรณ์อื่นๆ จากสมาชิกในองค์กรเครือข่ายฯ และบุคคลทั่วไป เพื่อมอบให้กับโรงเรียนยากไร้คือ โรงเรียนบ้านนุดกกว้างประชาสรรค์ ต.เมืองเก่า อ.เมืองเก่า จ.ขอนแก่น ในเดือน ต.ค. 2549

4. เครือข่ายองค์กรฯ เป็นตัวกลางเชื่อมประสานขอความอนุเคราะห์เครื่องคอมพิวเตอร์เก่าจากสมาชิก เพื่อมอบให้กับโรงเรียนที่ขาดแคลนในเขต จ.ขอนแก่น

นางสมหมาย แสงเนตร

คณะทำงานเครือข่ายแผนภาคอีสาน จังหวัดอุบลราชธานี

60

1. ได้ร่วมกับทางอบต.ให้ความช่วยเหลือผู้ประสบภัยของ ต.นาโพธิ์กลาง อ.โขงเจียม ซึ่งได้รับความเดือดร้อนจากเหตุเพลิงไหม้ส่วนหนึ่ง และลดพายุพัดอีกส่วนหนึ่ง จำนวน 5 หลังคาเรือน ตั้งแต่หลังละ 1,000-3,000 บาทตามสภาพความเสียหาย
2. ช่วยเหลือเป็นเงินให้แก่ผู้ป่วยเป็นโรคเรื้อรังหรือรักษายาก จำนวน 10 ราย
3. ร่วมกันปลูกต้นคูณ จำนวน 30 ต้นที่วัดหมู่ 1 วัดบุญธิสาราม เมื่อวันที่ 9 มิ.ย.2549 ซึ่งเป็นช่วงหลังจากกลับจากสถาบันฝึกอบรมผู้นำแต่ก่อนที่จะไปได้หัววัน
4. ร่วมทำบุญตักบาตร โดยชักชวนกันทำในวันพระทุกวันในช่วงเข้าพรรษาปีนี้

นำงवल้ชง อุตสำนห-วงค้

คณ-ทำงำนเคธร้อชำงแผนภำคธัสำน จ้งหน้ดอำนำจเจธญ

ได้ค้ำเนินการต่อยอคชยำผล 2 คอรงกำรด้วยกัน ค้อ

1. จ้ดเวทล้คอรงกำรอบรมชยำผลคุณธรรม จธยธรรม สู้ชุมชน 5 คร้งโดยจ้ดให้แ่กแ่กนนำชุมชน อยำตั้งแ่ด 25 ปี-ผู้สูงอำยุ ซึ่งทำนเหล่าน้จะเป้นกรรมกำรหมู่บ้ำน กรรมกำรองค์กรตำงๆ โดยนำควมรู้ท้ได้รับจำกสถำบันฝล้กอบรมผู้นำ มำถำยทอตให้ผู้รับกำรอบรมฟัง และเลำถ้ถึงล้งท้ได้ควมรู้จำกได้หวั่น พร้อมทั้งฉำยวธิต้คณท้อรำเจณคณำให้กับผู้รับกำรอบรม

กำรอบรมน้จะเน้นท้คุณธรรมของบุคคล คุณธรรมขององค์กรและคุณธรรมของชุมชน แ่ดล้คร้งจะม้ผู้รับกำรอบรมจำนวน 100 คน กำหนดจ้ดท้ 5 คร้งน้จะม้ท้ ต.หนองปำ ต.ค้ำโพน อ.ปทุมรำชวงษำ ต.เปลือย อ.ลืออำนำจ และต.นำฝือกับ ต.นำจก อ.เมือง จ.อำนำจเจธญ

2. จ้ดเวทล้สม้ชขำคุณธรรม ท้ อ.เมือง จ.อำนำจเจธญ จะเริ่มปลำยเดือนล้งหำคณน้ โดยจะเป้นกำรจ้ดสม้ชขำระค้บจ้งหวัค ท้จะมีกำรมองภำพให้ก้ว้งช้่น และจะมีกำรเชื่อมโยงกับกำรจ้ดงำนสม้ชขำคุณธรรมแห่งชำตล้ในเดือน พ.ย. 2549 ด้วย

นางตักดา ศรีมณีรัตน์

นักจัดการความรู้ จังหวัดนครพนม

หลังจากกลับมา ก็ได้นำความรู้
นี้มาพูดให้อบต. ดอนนางหงส์ อ.ธาตุพนม
จ. นครพนม เพื่อขยายผลต่อไป ส่วนตัว
ผมอยู่ที่บ้านหนองโสน ซึ่งชุมชนนี้เดิมก็มี
การช่วยเหลือผู้ด้อยโอกาส ไม่มีทุนในการ
ประกอบวิชาชีพ ไม่มีมรดก ทางชุมชน
หนองโสนก็ตั้งกองทุนจัดหาโค กระบือให้
เลี้ยง ในลักษณะของการยืม คือเมื่อเลี้ยง
แล้วออกลูก เอาลูกไปขายได้เงินมาก็เอา
ไปคืนค่าโค กระบือ การชำระเงินคืน
กองทุนก็มีกำหนด 3 ปี ไม่มีดอกเบี้ย
คือยืมเท่าไร จ่ายคืนเท่านั้น

ต่อไปจะเริ่มส่งเสริมการออม โดยให้ออมเงินกันคนละ 50 สตางค์ต่อวัน สำหรับ
ช่วยเหลือผู้สูงอายุที่หนองโสน

พอกลับจากใต้หวัน ผมนึกได้ว่าจะช่วยเหลือชุมชนอย่างไร ก็มีการต่อไฟเข้า
บ้านคนที่ด้อยโอกาส ไม่มีไฟฟ้าใช้ ซึ่งเป็นเรื่องของจิตอาสาอย่างหนึ่ง

ส่วนกิจกรรมเอื้ออาทรนั้น มีกิจกรรมย่อยอีกหลายอย่างเช่น ได้ปรับปรุง
ราคาสินค้าในร้านค้าชุมชน ให้เป็นธรรมมากขึ้น ลดราคาสินค้าลงมาอย่างน้ำปลา
ทิพรส เดิมขาย 23 บาทต่อขวด ปัจจุบันขาย 20 บาทต่อขวด ปู่ชีวภาพเดิมขาย
230-250 บาทต่อกระสอบ ก็ลดราคาลงมาโดยขายให้นอกชุมชน 200 บาทต่อกระสอบ
แต่ถ้าเป็นสมาชิกจะเหลือเพียง 150 บาทต่อกระสอบ ทำให้ขายได้ดีขึ้น มีเงินเก็บใน
กองทุนมากขึ้น ทำให้เห็นว่าไม่จำเป็นต้องเอากำไรเยอะๆ เสมอไป

การช่วยเหลือด้านมนุษยธรรม เมื่อก่อนไม่เคยมีความคิดด้านนี้ พอไปดูงาน
จึงนำความคิดนี้กลับมาช่วยชุมชน จึงได้สร้างบ้านให้กับผู้ด้อยโอกาส 2 หลัง หลังละ
ประมาณหมื่นกว่าบาท โดยใช้เงินเก็บออมจากดอกผลของธนาคารข้าว

ด้านสิ่งแวดล้อม ได้ปลูกต้นตะเคียนทองริมถนนทางเข้าหมู่บ้าน และตามตรอก
ชอกชอย และลดการเพิ่มปริมาณขยะ โดยให้ใช้ตะกร้าไปซื้อของที่ร้านค้าในตลาด
เพื่อจะได้ไม่ต้องนำถุงพลาสติกกลับบ้าน ซึ่งเท่าที่เห็นจะปฏิบัติได้ประมาณ 70 เปอร์เซ็นต์
อีก 30 เปอร์เซ็นต์จะต้องรณรงค์กันต่อไป

มีการทำกิจกรรมเพื่อกระตุ้นให้คนในชุมชนเกิดจิตอาสา โดยได้แก่นำหมู่บ้าน
เป็นหลัก พร้อมกับเจ้าอาวาสและผู้อำนวยการโรงเรียน ผมอยากทำในชุมชนเล็กๆ
ให้เข้มแข็งก่อน แล้วค่อยๆ ขยายผลไปทำต่อในชุมชนที่ใหญ่ขึ้น จนถึงในระดับตำบล
ต่อไป

นางชวน คำแสน
 นักจัดการความรู้อัน
 จังหวัดนครพนม

นางภาณุพงษ์ วงศ์จำปา
 คณะทำงานเครือข่ายแผนภาค
 จังหวัดนครพนม

ในส่วนตัวของผม (ภาณุพงษ์) ได้ปรับปรุงตัวเองหลายเรื่องเช่น ตื่นนอนตั้งแต่ตีห้าทุกวัน ลดการกินเนื้อดิบ (ซึ่งปกติเป็นอาหารโปรด) งดเหล้าเข้าพรรษาเป็นปีที่ 3 ติดต่อกันและคิดว่าจะเลิกตลอดไป เก็บออมวันละ 10 บาทเพื่อลูก ฝึกกระชับสติ ระงับอารมณ์โกรธ เริ่มล้างจาน กวาดบ้านและล้างห้องน้ำ กล้าแสดงออกว่ารักแม่ คิดถึงแม่ เวลาไปต่างจังหวัดจะโทรมาถามแม่ทุกครั้ง

ในส่วนที่ทำเพื่อชุมชน ก็มีการออมวันละ 1 บาท เพื่อบริจาคร่วมกับเครือข่ายแผนในการช่วยเหลือสังคม ฝึกสอนดนตรีพื้นบ้านให้กับกลุ่มเยาวชนฟรี ร่วมกับคณะกรรมการหมู่บ้าน ออกกฎหมู่บ้านในการพิทักษ์รักษาป่าคอนปู่ตาและปลูกป่าทุกวันสำคัญ และทุกครั้งที่เป็นวิทยากรบรรยาย จะพยายามสอดแทรกเนื้อหาเรื่องของคุณธรรมเสมอ

ในส่วนที่ทำร่วมกับคุณชวนนั้น ขณะนี้กำลังจัดทำโครงการต่อยอดขยายผลจากการไปดูงานที่สถาบันฝึกอบรมผู้นำและที่ได้หัวรวม 2 โครงการด้วยกันคือ

1. โครงการอบรมขยายผล
คุณธรรม จริยธรรมสู่ชุมชน โดยเครือข่าย
แผนแม่บทชุมชนพึ่งตนเอง ภาคอีสาน
สนับสนุนโดยศูนย์คุณธรรม อบรมไปเมื่อ
13-14 ส.ค. 2549 ที่ ต.ท่าลาด อ.เรณูนคร
จ.นครพนม มีผู้ร่วมอบรมจำนวน 100 คน
อายุตั้งแต่ 13-70 ปี จาก 8 หมู่บ้าน
ในตำบลท่าลาด

เป็นการอบรมเพื่อค้นหาความ
หมายของคุณธรรม 18 ประการ มีการ
ยกย่องและค้นหาคนดี ที่มีถึง 88 คน
มีกลุ่มองค์กรคนทำดีอีก 19 กลุ่ม มีการ
จัดทำแผนพัฒนาตำบลในด้านคุณธรรม
จริยธรรม ที่ระบุว่ามีการที่เริ่มทำได้
ทันทีถึง 10 โครงการคือ

โครงการพัฒนาจิต โครงการ
วัดปลอดเหล้า โครงการรณรงค์ปลูกผัก
สวนครัวรั้วกินได้ โครงการปลูกป่าวันสำคัญ
ต่างๆ โครงการพัฒนาครอบครัวน่าอยู่
คู่คุณธรรม (ครอบครัวอุ่นไอรัก) โครงการ
เข้าวัดฟังธรรมรักษาศีลในวันพระ
โครงการทำบุญตักบาตร โครงการอนุรักษ์
วัฒนธรรมประเพณีฮีตสิบสองครองสิบสี่
(ชาวท่าลาด) โครงการหมู่บ้านปลอดขยะ
และโครงการจัดเวรยามเฝ้าระวังป้องกัน
ปัญหายาเสพติดและความปลอดภัยใน
ชุมชน

นอกจากนี้ยังมีโครงการที่เป็นแผนงานที่ชุมชนทำได้บ้างส่วนและร่วมกับหน่วยงานอื่นๆ อีก 7 โครงการ คือโครงการค่ายพุทธบุตร โครงการนักเรียนวิถีพุทธ โครงการส่งเสริมภูมิปัญญาท้องถิ่น โครงการบรรยายธรรม นำชีวิตทุกวันเสาร์ โครงการสืบสานประเพณีดนตรีชาวบ้าน โครงการตลาดนัดชุมชนคนมีคุณธรรมนำการพัฒนา และโครงการรณรงค์ส่งเสริมการใช้ปุ๋ยชีวภาพ

โครงการที่ต้องขอรับการส่งเสริมสนับสนุนทั้งหมด อีก 7 โครงการ คือ โครงการคนดีศรีท่าลาด โครงการฝึกอบรมอาชีพ โครงการกีฬาต้านยาเสพติด โครงการจัดทำทำเนียบคนดีเผยแพร่คุณธรรม โครงการวิจัยกรณีศึกษาพฤติกรรมทัศนคติของเยาวชนไทย ในด้านคุณธรรมตามกระแสโลกาภิวัตน์ โครงการส่งเสริมสวัสดิการสังคมสงเคราะห์แก่ผู้สูงอายุ คนพิการและผู้ด้อยโอกาส และโครงการส่งเสริมการผลิตปุ๋ยชีวภาพ

การอบรมครั้งต่อไปจะจัดที่ ต.นาแก้ว อ.นาแก จ.นครพนม ซึ่งที่ ต.นาแก้วนั้นจะเป็นตำบลขยายยังไม่ใช่ตำบลต้นแบบเหมือน ต.บ้านลาด

2. โครงการที่หนุนเสริมคนดี ที่มีกิจกรรมในตำบลท่าลาด ให้ได้มีโอกาสทำความดีและขยายผลการทำดีได้กว้างขวางมากยิ่งขึ้น

ท่านธรรมอาจารย์เจิ้งเหิงจิงน
ศูนย์รวมทางจิตวิญญาณ
ของเหล่าอาณานิคมคนตะวันออก

ภาคผนวก

নীติ

กลุ่มพุทธศาสนิกชนที่ควรรู้จักและชื่นชม

ข้าพเจ้าชื่นชมชาวมุสลิมที่มีวัตรปฏิบัติอันเคร่งครัด มีการสื่อสาร แสดงออกถึงความเป็นมุสลิมทั้งรูปแบบและพิธีกรรม

ข้าพเจ้าชื่นชมชาวคริสต์ที่มีองค์การเครือข่ายมากมาย มีคณะผู้เสียสละทำงานบำบัดทุกข์บำรุงสุขให้ประชาชนผู้ทุกข์ยาก ผู้ยากไร้ทั่วโลก มีอาสาสมัครหนุนเนื่องในกิจกรรมต่างๆไม่ขาดสาย และด้วยใบหน้าที่ยิ้มแย้มแจ่มใส

แต่พอระลึกถึงชาวพุทธด้วยกัน ก็มักจะอึดอัดขัดเคืองอยู่เสมอ ทำไมเราไม่มี? ทำไมเราไม่เหมือนเขา?

ก็รู้สึกหดหู่และห่วงใย

ลูกหลานของเราในวันจะเป็นชาวพุทธในทะเบียนบ้านเท่านั้นเอง แต่วันนี้ข้าพเจ้ามีคำตอบแล้ว และออกจะชื่นชมยินดีกับชาวพุทธกลุ่มนี้เป็นอย่างมาก

ข้าพเจ้าสบายใจขึ้นและจะบอกลูกหลานว่า ใครบอกว่าชาวพุทธไม่มีอะไรเพื่อสังคมเธอไปดูกิจกรรมของ **กลุ่มনীติ** แล้วเธอจะตกใจ!

นือจี้เป็นใคร มาจากไหน

เป็นกลุ่มชาวพุทธที่ประเทศไต้หวัน นำโดยภิกษุณี Cheng Yen (ท่านธรรมาจารย์เจิ้งเหยียน) บวชเมื่อปี พ.ศ.2506 ทำงานอบรมสั่งสอน ช่วยเหลือประชาชน โดยมีอาสาสมัครนับล้านคนคอยสนับสนุน

ปี 2534 ท่านได้รางวัลแมกไซไซ สาขา “ผู้นำชุมชน”

นอกเหนือจากการปฏิบัติธรรม ยังมีการพาสานุศิษย์ออกมาเพื่อประโยชน์ดูแลคนเจ็บคนป่วยคนจนตลอดมา

สร้างโรงพยาบาลขนาดใหญ่ในไต้หวัน 5 แห่ง (ปี 2549 จะมีเพิ่มอีก 1 แห่ง)

สร้างวิทยาลัยพยาบาล มหาวิทยาลัยแพทยศาสตร์ (มีคณะอื่นๆ ประกอบบ้าง)

สร้างโรงเรียนตั้งแต่ระดับอนุบาล มัธยม อาชีวะ จนถึงมหาวิทยาลัย โดยเฉพาะโรงเรียนมีการขยายไปยังต่างประเทศเกือบ 40 แห่ง (ในเมืองไทยอยู่ที่อำเภอฝาง จังหวัดเชียงใหม่)

และมีสถานีโทรทัศน์ของตัวเองที่ออกอากาศโดยตลอด 24 ชั่วโมง ขยายไปยังต่างประเทศอีก 4-5 ประเทศ โดยใช้ภาษาของประเทศนั้นๆ รวมทั้งการแยกขยะ ที่มีอาสาสมัครนับหมื่นคนช่วยกันทำ

68

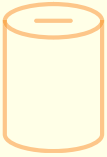

1. “นือจี้” เป็นชื่อมูลนิธิตั้งที่เมตตา สงเคราะห์ มิใช่แค่คิดอยู่แต่ต้องลงมือปฏิบัติ

แนวทางของชาวพุทธ “นือจี้” ใช้หลักพรหมวิหารเป็นธรรมบัญญัติ หน่วยงานของนือจี้ จะมีคำขวัญติดประกาศ “เมตตา กรุณา มุทิตา อุเบกขา”

2. พระอุปัชฌาย์ของท่านธรรมาจารย์ Cheng Yen คือ หลวงปู่อินซุ่น ได้เคยสนทนาธรรมกับสหธรรมิกชาวคริสต์ จนเกิดแรงบันดาลใจที่จะนำพุทธธรรมออกมาปรับใช้สังคมให้เด่นชัด

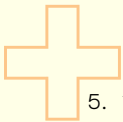

3. จากกลุ่มแม่บ้าน ประมาณ 30 คน ที่บริจาคใส่กระบอกไม้ไผ่เพียงวันละครึ่งเหรียญ (ประมาณ 50 สตางค์) เป็นตัวปลูกกระแสให้สาธุศิษย์รุ่นหลังๆ รณรงค์ “ทานบารมี” บริจาค “รายวัน” จากหยดน้ำเล็กๆ กลายเป็นสายน้ำใหญ่ ได้อย่างมหัศจรรย์

4. จากแรงบันดาลใจ ที่เห็น กองเลือดบนพื้นถนนของหญิงสาวเขา ที่ตกเลือดและลงมารักษาตัวในเมือง แต่เพราะไม่มีเงินจึงต้องกลับไปตาย อย่างน่าอนาถ

ท่านธรรมมาจารย์ Cheng Yen ตระหนักว่า ถึงเวลาแล้วที่จะต้องสร้าง โรงพยาบาล

5. การสร้างโรงพยาบาลก่อให้เกิดกิจกรรมต่อเนื่องอีกหลายเรื่อง มีวิทยาลัยพยาบาล มีคณะแพทย์เพื่อรองรับกิจการ

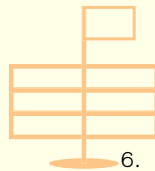
สำหรับ ศพที่อุทิศให้เป็น อาจารย์ใหญ่ของนักศึกษาได้รับการ ปฏิบัติที่ยิ่งใหญ่เหลือเกิน นักศึกษา

จะต้องรู้จักญาติพี่น้องของอาจารย์ใหญ่ ซึ่งขณะนี้มีผู้บริจาคร่างกายนับหมื่นราย

วันนี้นอกจากจะดูแลเรื่องเจ็บป่วยนอกสถานที่ แม้มีเหตุเภทภัยต่างๆ โรงพยาบาลทุกแห่งต่างก็พร้อมปฏิบัติการ และมีไข้แต่ทำในประเทศเท่านั้น

นอกจากนี้ ยังมีธนาคาร ไช้กระดูกที่ใหญ่เป็นอันดับ 3 ของโลก

ในหลายๆ ประเทศ มูลนิธิ หรือจีได้รับการยอมรับจากสหประชาชาติ ในการทำหน้าที่นี้ นอกจากจะเป็นหน่วยเคลื่อนที่เร็วกว่าเจ้าของประเทศแล้ว ยังมีการทำงานที่เป็นระบบระเบียบด้วยมาก ประสพการณ์ (บางคนตั้งสมญาให้ว่าเป็นปอเต็กตึ๊งระดับโลก!)

6. My brother couldn't wait for me to grow up.

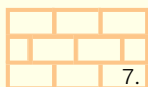
เน้นเรื่องการศึกษาเป็นพิเศษ สอนให้เด็กคิดเป็นและมีจริยธรรม

ได้มีโอกาสดูโรงเรียนของนอจี จากนานาชาติที่มาแสดงกิจกรรมประจำปี

เนื้อเพลงทุกเพลงบ่งบอกให้รัก
เมตตาเพื่อนมนุษย์ตลอดเวลา

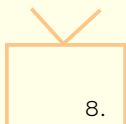
My brother couldn't wait for
me to grow up.

(หมายเหตุ แผ่นดินไหวครั้งใหญ่
ประมาณปี 2542 ทางมูลนิธิ ได้ช่วยสร้าง
โรงเรียนให้ทางการได้วันถึง 51 โรง)

7. การก่อสร้างเน้นความคงทน
และแข็งแรง รวมถึงการออกแบบให้เข้า
กับท้องถิ่น

หน้าโรงพยาบาลหลายแห่งแสดง
พื้นที่หน้าตัดของต้นไม้ว่าใส่เหล็กไว้
มากน้อยขนาดไหน

8. สถานีโทรทัศน์ของฉือจี้
“ต้าอ้าย” แปลว่า Big love เป็นสถานี
ไม่มีโฆษณา เน้นในเรื่องคุณค่าชีวิต สอนให้
คิดเป็น ให้กำลังใจ และให้ปฏิบัติธรรม
ดีกัต้าอ้าย นอกจากจะมีสถานี
โทรทัศน์ ยังมีแผนกทำวารสาร ทำสิ่งพิมพ์
ธรรมะ

9. กิจกรรมแยกขยะ เป็นอีก
กิจกรรมที่โดดเด่นมีอาสาสมัครช่วยกัน
ทำนับหมื่นคน คนแก่ คนพิการก็สามารถ
มาช่วยได้ จากกิจกรรมแยกขยะจึงเกิด
“ร้านทิ้ง” ขึ้นอีกร้านหนึ่ง

รายได้จากการแยกขยะ ยังนำ
มาอุดหนุนกิจกรรมของโทรทัศน์ได้เป็น
อย่างมาก

10. สำนักปฏิบัติธรรมของท่าน
ธรรมอาจารย์ Cheng Yen มีภิกษุณีร่วม
ปฏิบัติธรรมร้อยกว่ารูป มีนโยบายไม่มี
การรับบริจาคใดๆ ทั้งสิ้น อยู่ได้ด้วย
การทำงานผลิตสินค้าขาย

ในสมัยนั้นมีถึง 21 อย่าง เช่น
เย็บเสื้อผ้า เย็บถุงมือ ทำเครื่องประดับ
ทำของเล่น เครื่องปั้นดินเผา ทำครีม
ทาหน้า ปลูกข้าว ทำเกษตร ฯลฯ

คติสอนใจก็คือ “ไม่ทำงาน
ไม่ควรกินข้าว”

12. ชาวฉือจี้หรือญาติธรรม มีเพลงประจำตัวที่จะร้องเสมอ โดยเนื้อร้อง จะกล่าวย้าอคุมการณ์โพธิสัตว์ให้เสียสละ และให้อภัย โดยมีภาษาเมื่อประกอบ

เพลงที่ฝึกร้องตอนนั้นมี 2 เพลง คือ 1. รักทั่วฟ้าดิน 2. ครอบครวัเดียวกัน และแม่โรงเรียนฉือจี้ที่ให้เด็ก ๆ มาแสดงละคร ก็จะมีเนื้อร้องให้ตระหนัก ในความเป็นเพื่อนมนุษย์ตลอดเวลา

“ทั่วฟ้าดินนี้ ไม่มีใครที่ฉันไม่รัก ไม่เชื่อใจ ไม่อภัย” ฯลฯ

“ความสุขของฉัน (เกิด) เพราะ เสียงหัวเราะจากเธอ เมื่อได้เห็นหน้าตา เธอ เจ็บปวดเหลือเกินเพราะว่าพวกเขา (เป็น) ครอบครวัเดียวกัน” ฯลฯ

วันที่เข้าไปชมสำนักของท่าน กำลังจะมีการถ่ายทอดสดไปทั่วประเทศ (คล้ายๆ ทำวัตรเช้า) เครื่องข่ายทั้งหมด จะเปิดเครื่องรับดูพร้อมกัน

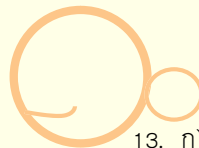
ท่านธรรมอาจารย์ให้อโวกา และ ให้อาสาสัมครมาเล่าประสบการณ์ ในการไปบำเพ็ญประโยชน์

เข้าวันนั้น นอกจากจะมีคนวัด มีภิกษุณีกวาดใบไม้ตามถนนตามสนามหญ้า ยังมีอาสาสมัครใส่เสื้อนอก บุคลิกดี มาช่วย กวาดหลายสิบคน เป็นภาพที่น่าประทับใจ

11. 4 พันธกิจ เพื่อมวลมนุษยชาติก็คือ งานกุศล งานดูแล ผู้เจ็บป่วย งานการศึกษา และงานมนุษยธรรม ซึ่งทั้งหมดนี้ จะขยายเครือข่าย ให้มากขึ้น มูลนิธิฉือจี้มีสาขา 39 ประเทศ และมีเครือข่ายมากกว่า 200 แห่ง

ทั้งนี้จะไม่แบ่งแยกว่า ต้อง เป็นศาสนาพุทธเท่านั้นถึงจะช่วย เช่น อินโดนีเซีย อาฟริกาใต้ เป็นต้น

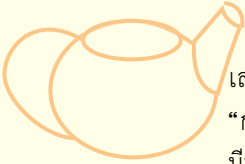

13. ก) อาสาสมัครชาย-หญิง ใส่เสื้อสีน้ำเงิน ปกขาว กางเกงสีขาวย ผู้หญิงจะรวบผมมวยไว้ด้านหลัง หน้าตาก็ยิ้มแย้มแจ่มใส

มีงานบำเพ็ญประโยชน์ที่ใด ต่างจะ
ออกเงินส่วนตัวกันเอง

ข) ทุกครั้งที่มอบของให้ผู้เดือดร้อน
หรือยากไร้ ญาติธรรมหรือจี้จะก้มตัวต่ำ และ
พนมมือไหว้ขอบคุณ

ค) ญาติธรรมหรือจี้ จะดูแลผู้อื่น
เสมอว่าขาดเหลือสิ่งใด จึงขออนุญาตนำ
“กาน้ำชา” มาเป็นสัญลักษณ์ของความ
มีน้ำใจ แยกที่มาเยี่ยมเยียน หากถ้วยชา
พร่องก็จะคอยมาเติมเต็ม

ที่มหาวิทยาลัยขณะคุณภาพนตร์
ท่านอธิการบดีจะเดินย่องๆ ไปทั่ว คอยเติม
น้ำชาให้แขก

เป็นภาพที่งดงามยิ่งนัก เด็กนักเรียน
ของจี้เฉพาะที่เรียนดี นิสัยดี จะได้รับ
เกียรติให้เป็นผู้ชดล้างห้องน้ำ

ในโรงพยาบาลหรือจี้ เราจะพบเห็น
คุณหมอมาชดล้างห้องน้ำเป็นประจำ

การเดินเห็นของชาวพุทธหรือจี้ จะ
ไม่เดินเสียงดัง รวากับเกรงใจพื้นดิน!

ง) การทำงานเพื่อสังคม ท่านธรรมมา
จารย์ Cheng Yen ยกย่องเปรียบเทียบให้
เป็น “พระโพธิสัตว์” เพราะพระโพธิสัตว์
นั้นแท้จริงก็คือผู้ที่ทำงานเพื่อคนอื่นนั่นเอง

บทสรุป

✠ 1. กลุ่มชาวพุทธ “ฉือจี้” ที่สามารถรวมพลังช่วยสังคมได้มากมาย เป็นความสามารถที่ยิ่งใหญ่ของท่านธรรมาจารย์ Cheng Yen ท่านสามารถแสดงพรหมวิหารออกมาเป็นธรรมกายได้เด่นชัด

การบริจาคทุกครั้งสะพัดออกไปสู่สังคมอย่างต่อเนื่อง ยิ่งเกิดผลก็ยิ่งบริจาค ยิ่งบริจาคก็ยิ่งบังเกิดผลที่จับต้องได้

“Great giving that asks nothing in return”

2. “Where is suffering I must go”

นี่คือปณิธานของท่านธรรมาจารย์

3. กิจกรรมของมูลนิธิฉือจี้ อาจจะสร้างกำลังใจ และแรงบันดาลใจให้แก่ชาวพุทธกลุ่มอื่นๆ ได้ต่อยอดออกไป

ประเทศไทยมีศักยภาพชาวพุทธเปี่ยมล้น แต่เมื่อไม่รวมพลัง นับวันบทบาททางศาสนาจะอ่อนด้อยไปเรื่อยๆ

4. การไปดูกิจกรรมของชาวพุทธหรือญาติธรรมฉือจี้ ควรจะดูแบบเกิดประโยชน์ ดูแล้วนำมาแก้ไขข้อบกพร่องของพวกเรา มิใช่ตั้งใจดูข้อบกพร่องของพวกเขา ดูแบบน้ำชาล้นถ้วย ซึ่งไม่เคยเกิดประโยชน์ต่อชีวิตใดๆ

หมายเหตุ

ขอขอบคุณ “ศูนย์คุณธรรม” หรือ “ศูนย์ส่งเสริมและพัฒนาพลังแผ่นดินเชิงคุณธรรม” (สำนักงานบริหารและพัฒนาองค์ความรู้) ที่ให้โอกาสไปดูกิจกรรมของชาวพุทธ ภายใต้มูลนิธิ “ฉือจี้” ที่ประเทศไต้หวัน เมื่อเดือนมกราคม 2549

ทำให้เสียดลมชาวพุทธพลุ่งพล่านขึ้นอีกครั้งหนึ่ง

สมพงษ์ ฟ้าเจริญจิตต์

รู้จักท่าน

ธรรมาจารย์เจิ้งเหยีงน

74

40 ปีที่ผู้หญิงร่างบอบบางคนหนึ่ง สร้างมูลนิธิจากการสะสมเงินออมคนละ 50 เซ็นต์ต่อวันของนักบวชหญิงและลูกศิษย์กลุ่มเล็กๆ จนกลายเป็นมูลนิธิการกุศลที่ยิ่งใหญ่ที่สุดในไต้หวัน มีภารกิจเชื่อมโยงไปทั่วโลก มีผู้คนเชื่อถือศรัทธานับล้านๆ คนนั้น นับเป็นเรื่องมหัศจรรย์เรื่องหนึ่งที่เกิดขึ้นบนแผ่นดินไต้หวัน

ท่านมีโรคหัวใจเป็นโรคประจำตัว จึงไม่เสี่ยงเดินทางโดยเครื่องบินหรือทางเรือ ท่านจึงไม่เคยเดินทางออกนอกเกาะไต้หวันเลย แต่กิจกรรมการกุศลของท่าน กลับแพร่กระจายไปทั่วโลก ประหนึ่งมือข้างเดียวของท่านทำงานได้ตั้งหมื่นพัน และตาข้างเดียวก็มองเห็นได้ตั้งดวงตานับพัน โดยผ่านอาสาสมัครของท่านนั่นเอง

บางคนถึงกับบอกว่า นี่คือ เจ้าแม่กวนอิมพันมือ ในภาคมนุษย์ที่จับต้องได้จริงๆ

ท่านธรรมอาจารย์
เจิ้งเหยียน กำเนิดเมื่อ 14
พฤษภาคม 2480 ปัจจุบัน
อายุ 69 ปีเต็ม แต่หน้าตาอัน
อิมเอิบ และบุคลิกที่คล่อง
แคล่ว ทำให้ท่านดูอ่อนกว่า
อายุจริงมาก

ในวัยเด็กท่านถูกยกให้เป็นบุตรบุญธรรมของคุณอาจึงนับถือคุณอาและ
คุณอาสะใภ้เป็น “พ่อแม่” พ่อบุญธรรมทำธุรกิจเกี่ยวกับโรงภาพยนตร์หลายแห่ง ท่าน
จึงต้องช่วยงานเพื่อแบ่งเบาภาระตั้งแต่มิได้ครบยี่สิบปี

เมื่อท่านอายุ 15 ปี มารดาป่วยด้วยโรคแผลในกระเพาะอาหารต้องผ่าตัด
ซึ่งสมัยนั้นอันตรายมาก ท่านได้สวดอ้อนวอนต่อเจ้าแม่กวนอิม และตั้งจิตอธิษฐานว่า
หากมารดาหายจากอาการป่วย จะขอลดอายุขัยตนเองลง 12 ปี และจะกินมังสวิรัต
เพื่ออุทิศส่วนกุศลนี้เป็นการเพิ่มอายุขัยให้แก่มารดาด้วย

อีก 5 ปีต่อมา บิดาป่วยด้วยโรคความดันโลหิตสูงและเสียชีวิตในเวลา
อันรวดเร็ว ทำให้ท่านเศร้าเสียใจมาก จนได้มีโอกาสเข้าวัดและศึกษาธรรมะ และคิด
ที่จะออกบวชในที่สุด

ท่านได้มีโอกาสติดตามท่านธรรมาจารย์ชิวเต้าธุดงค์ไปตามวัดต่างๆ ทางฝั่งตะวันออกของเกาะไต้หวันในปี 2504 ซึ่งยังล่าหลังและด้อยพัฒนา ปลายปีนั้น ทั้ง 2 ท่านก็มาถึงฮวาเหลียน และพักอยู่ที่นั่นถึงปลายปี 2505 จึงได้ปลงผมตนเองเพื่อเป็น “ภิกษุณี” ซึ่งการเป็นภิกษุณีที่สมบูรณ์นั้นต้องมีพระอุปัชฌาย์เป็นผู้บวชให้ ซึ่งท่านก็ไม่ได้รีบร้อน จนถึงเดือนกุมภาพันธ์ 2506 ท่านจึงได้บวชโดยท่านธรรมาจารย์ยิ่นซุ่น และได้รับฉายาว่า “เจิ้งเหยียน”

ธรรมาจารย์เจิ้งเหยียนเริ่มต้นงานการกุศลในกระท่อมเล็กๆ หลังวัดผู้หมิงที่ฮวาเหลียน ท่านและลูกศิษย์ต้องทำงานหนัก ต่อสู้กับลมและฝน บางครั้งอดมื้อกินมื้อ แต่ยังคงยึดมั่นในปณิธานที่ไม่รับบิณฑบาตร ด้วยคิดว่า ทุกคนมีความทุกข์ยากลำบากมากพอแล้ว ท่านและศิษย์จึงไม่รับประกอบพิธีกรรมใดๆ และมีกฏว่า “วันใดไม่ทำงาน วันนั้นจะไม่กิน” ท่านปลูกผักกินเอง และไปเก็บเศษด้ายที่โรงงานทิ้งแล้ว มาถักเป็นเสื้อกันหนาว เย็บถุงสำหรับใส่อาหารสัตว์ และถักรองเท้าเด็กเพื่อขายหารายได้ยังชีพ

วันหนึ่งในปี 2509 ท่านกับสานุศิษย์ไปเยี่ยมอุบาสกที่โรงพยาบาลเอกชนแห่งหนึ่งที่ฟงหลิน ท่านเห็นเลือดกองใหญ่ที่พื้น จึงถามว่า “ทำไมบนพื้นมีเลือดมากมายเช่นนี้” มีคนตอบว่า หญิงสาวคนหนึ่งแท้งลูก ญาติใช้แคร่หามจากเขาถึง 8 ชั่วโมง มาถึงคนไข้หมดสติ แพทย์บอกว่าจะต้องจ่ายมัดจำ 8 พันเหรียญก่อน จึงจะลงมือผ่าตัด (ประมาณ 4 พันบาทในสมัยนั้น) พวกเขาไม่มีเงินจ่าย และทางโรงพยาบาลก็ไม่อยากเสี่ยงต่อการรักษาฟรี เมื่อไม่มีทางเลือก ก็ต้องหามคนไข้กลับไป ท่านรู้สึกเศร้าสลดต่อเรื่องดังกล่าวยิ่งนัก ท่านจึงตัดสินใจแน่วแน่ที่จะหาทางช่วยเหลือผู้ยากไร้ขาดที่พึ่ง

ท่านจึงคิดตั้งมูลนิธิการกุศลเพื่อช่วยทั้งผู้ยากไร้และสั่งสอนผู้มั่งมี เพราะผู้ยากไร้ขาดวัตถุปัจจัยในการครองชีพ ส่วนผู้มั่งมีนั้นขาดอาหารทางใจ

ท่านเริ่มงานทันทีด้วยการขอให้สานุศิษย์ทั้ง 30 คน ส่วนใหญ่จะเป็นแม่บ้าน ทุกเช้าก่อนไปจ่ายตลาดให้ทุกหยอดเหรียญ 50 เซ็นต์ได้ทุกวัน (ประมาณ 25 สตางค์ในสมัยนั้น) ลงในออมสินที่ทำจากไม้ไผ่ ท่านให้เหตุผลที่ต้องออมทุกวันว่า “การออมทุกวันเท่ากับเป็นการสะสมเมตตาธรรมในจิตใจโยม ให้เกิดกุศลจิตในการช่วยเหลือและแสดงความรักผู้อื่นทุกวัน”

คำขวัญที่ว่า “แม่เงิน 50 เซ็นต์ ก็ช่วยเหลือผู้ยากไร้ได้” กระจายไปทั่วตลาดฮวาเหลียน มีผู้คนเข้าร่วมสมทบทุนเพิ่มทุกขึ้น และในวันที่ 24 มีนาคม 2509 มูลนิธิจี้จิ้งได้ก่อตั้งขึ้น

การช่วยเหลือผู้ยากไร้อย่างไม่เลือกชั้นวรรณะ ด้วยจิตใจที่แน่วแน่และมั่นคง ทำให้กิจกรรมมูลนิธิจี้ขยายตัวอย่างรวดเร็ว ครอบคลุมภารกิจเริ่มต้นที่งานการกุศล ขยายไปสู่การรักษาพยาบาล ซึ่งต้องสร้างโรงพยาบาล จากนั้นก็ขยายไปสู่ภารกิจด้านการศึกษา เพื่อผลิตบุคลากรตั้งแต่ระดับอนุบาลจนถึงระดับปริญญา เพื่อป้อนให้กับสถานพยาบาลที่เปิดทั่วเกาะไต้หวัน จนถึงภารกิจที่ 4 คือด้านวัฒนธรรมและสิ่งแวดล้อม ซึ่งทำให้ภาระงานของมูลนิธิแผ่ขยายออกไปอย่างไม่มีขีดจำกัด จนครอบคลุมทั่วโลกในเวลาอันรวดเร็ว

จนทำให้เกิดภาระงานติดตามมา นั่นคือ การดำเนินการธนาคารไซกระดุกที่ใหญ่ที่สุดแห่งหนึ่งของโลก ให้บริการจับคู่ไซกระดุกที่เข้ากันได้กับผู้คนทั่วโลก งานบรรเทาทุกข์ระหว่างประเทศที่ชาวฉือจี้มีความสามารถพิเศษที่จะเข้าถึงแหล่งภัยพิบัติอย่างรวดเร็ว ดำเนินการให้ความช่วยเหลือครอบคลุมไปทั่วโลกเช่นกัน และรวมถึงสถานีโทรทัศน์ด้าอ้าย ซึ่งเป็นสถานีโทรทัศน์สีขาว ที่ออกอากาศเรื่องราวความดีตลอด 24 ชั่วโมง ผ่านดาวเทียมไปทั่วโลก ซึ่งทุนดำเนินการมาจากเงินบริจาคและรายได้จากการแยกขยะของเหล่าอาสาสมัครทั้งสิ้น

ถ้าวางกรูจักนือจี้เพิ่มขึ้น

มูลนิธิพุทธฉือจี้ เริ่มเป็นที่รู้จักกันอย่างกว้างขวางในเมืองไทย ก็เมื่อศูนย์ส่งเสริมและพัฒนาพลังแผ่นดินเชิงคุณธรรม ดำริให้มีโครงการวิจัยคุณลักษณะและกระบวนการปลูกฝังคุณธรรม จริยธรรมในประเทศต่างๆ ทั่วโลก จำนวน 10 ประเทศ ประเทศหนึ่งที่ได้รับ ความสนใจมาก ก็คือประเทศไทยได้วัน เมื่อพบว่ามิชชานคุณธรรมเกิดขึ้นอย่างกว้างขวางที่นั่น มีองค์กรการกุศลขนาดใหญ่นับสิบแห่งที่มีอิทธิพลต่อศรัทธาของคนนับล้านคนขึ้นไป และที่ยิ่งใหญ่ที่สุดได้ในไต้หวัน ก็คือมูลนิธิพุทธฉือจี้นี่เอง

ต่อมา จึงได้มีการเดินทางไปเยี่ยมชมกิจการของมูลนิธิแห่งนี้เรื่อยมาตั้งแต่ปี 2548 จนถึงปัจจุบัน

ดังนั้น จึงพบว่า มีหลายท่านที่เขียนถึงมูลนิธิพุทธฉือจี้แห่งไต้หวันไว้ต่างกรรมต่างวาระ ในหลากหลายมุมมองและทัศนะ เช่น

คุณลักษณะและกระบวนการปลูกฝังคุณธรรมจริยธรรมของประเทศไต้หวัน ซึ่งเขียนโดยพระเดิมแท้ ชาวหินฟ้า หรือท่านลักขโณ พระนักพัฒนาผู้ใช้ชีวิตอยู่ในไต้หวันนานกว่า 5 ปี และเรียงร้อยประสบการณ์ของท่านออกมาเป็นหนังสือพ็อคเก็ตบุ๊กที่อ่านง่าย จัดพิมพ์และเผยแพร่โดยศูนย์คุณธรรม

อีกเล่มหนึ่งก็คือ **จิตอาสา พลังสร้างโลก** เรียนจากขบวนการพุทธฉือจี้ไต้หวัน ขบวนการที่เน้นหัวใจของความเป็นมนุษย์ ซึ่งเขียนโดย นายแพทย์อำพล จินดาวัฒนะ ผู้ที่ศึกษาดูงานไต้หวันมาหลายครั้ง และเข้าใจขบวนการคุณธรรมนี้ อย่างเป็นระบบเล่มนี้จัดพิมพ์และเผยแพร่โดยศูนย์คุณธรรม เช่นกัน

สำหรับผู้สนใจโดยทั่วไป ท่านอาจศึกษาเรื่องราวของมูลนิธิพุทธฉือจี้ได้จากหลายแหล่งข้อมูล เช่นสำหรับในเมืองไทย ติดต่อได้ที่มูลนิธิพุทธฉือจี้ไต้หวันในประเทศไทย 322/207 ซอยอยู่เจริญ ถ.รัชดาภิเษก 3 แขวงดินแดง เขตดินแดง กทม.10320 โทร 0 2642 1888 โทรสาร 0 2942 1890

ถ้าหากเป็นมูลนิธิพุทธฉือจี้ไต้หวัน ก็สามารถหาข้อมูลได้จากเว็บไซต์ www.tzuchi.org ซึ่งจะมีลิงค์เชื่อมโยงไปยังเครือข่ายอื่นๆ ของมูลนิธิอีกมากมายและมีหลายภาษาให้เลือกอ่าน (ยกเว้นภาษาไทย)

หากใครที่ชอบท่องเที่ยวในโลกอินเทอร์เน็ต ท่านก็สามารถหาข้อมูลเพิ่มเติมได้ โดยการใช้โปรแกรมค้นหาอย่าง google พิมพ์คำว่า “ฉือจี้” หรือ “tzuchi” ก็จะมีข้อมูลพรั่งพรูให้ท่านเลือกอ่านทั้งภาษาไทยและภาษาอังกฤษมากมาย

คณะกรรมการ

ศูนย์ส่งเสริมและพัฒนาพลังแผ่นดินเชิงคุณธรรม

พลตรีจำลอง ศรีเมือง	ประธานที่ปรึกษา
พลเอกบวร งามเกษม	ที่ปรึกษา
นายลิขิต เพชรสว่าง	ที่ปรึกษา
พลเอกปรีชา เอี่ยมสุพรรณ	ที่ปรึกษา
นายไพบุลย์ วัฒนศิริธรรม	ประธานกรรมการ
ผู้แทนกระทรวงวัฒนธรรม	กรรมการ
ผู้แทนกระทรวงศึกษาธิการ	กรรมการ
ผู้แทนสำนักงานพระพุทธศาสนาแห่งชาติ	กรรมการ
ผู้แทนสำนักงานประมง	กรรมการ
พลตำรวจเอกเสรีพิศุทธิ์ เตมียเวส	กรรมการ
นายนิพนธ์ สุรพงษ์รักเจริญ	กรรมการ
นายแพทย์อำพล จินดาวัฒนะ	กรรมการ
นายอนุสรณ์ ธรรมใจ	กรรมการ
ผู้แทนสำนักบริหารและพัฒนางานสังคมสงเคราะห์ (องค์การมหาชน)	กรรมการ
ผู้อำนวยการศูนย์ส่งเสริมและพัฒนาพลังแผ่นดินเชิงคุณธรรม	กรรมการและเลขานุการ

รายชื่อคณะกรรมการโครงการ

ที่ปรึกษา

นางสาวนราทิพย์ พุ่มทรัพย์	ผู้อำนวยการ
	ศูนย์ส่งเสริมและพัฒนาพลังแผ่นดินเชิงคุณธรรม

คณะทำงาน

นางวิไลวรรณ ถึกไทย
นายพงศธร ไชเชิงคำ
นางรัตใจ เปี้ยแก้ว
นางสาวสุชามาล มลิวัลย์
นายณัฐฐ์บรรจง เดชวิริยะชาติ
นางอนุสรณ์ ปัทมสังข์
นางสาววรลักษณ์ สุขสละ
ผู้พิจารณาแบบปกและรูปเล่ม
นายแก้ว วิฑูรย์เอียร

ออกแบบ ถ่ายภาพ จัดพิมพ์

บริษัท สไตส์ครีเอทีฟเฮ้าส์ จำกัด

ขยะสร้างคน คนสร้างชาติ

หนึ่งในสิ่งมหัศจรรย์แห่งเกาะใต้หัวน

หนังสือถอดองค์ความรู้

โครงการพัฒนาศักยภาพผู้นำ

เครือข่ายคุณธรรมภาคอีสาน

กิจกรรมศึกษาดูงานแลกเปลี่ยนเรียนรู้

ณ มูลนิธิพุทธฉือจี้ประเทศไทยใต้หัวน

ศูนย์ส่งเสริมและพัฒนาพลังแผ่นดินเชิงคุณธรรม (ศูนย์คุณธรรม)

สำนักงานบริหารและพัฒนาองค์ความรู้ (องค์การมหาชน)